

MISSZIÓI MAGAZIN

2001

1. szám

**Év eleji
vagyón-
bevallás**

**Misszió
a XXI.
században**

Erdélyi körkép

**Egyház
és média**

**„Ablak a
Boldogságadóra”
– találkozás
Cseke Péterrel**

**Gyülekezet
rács mögött**

Év eleji vagyonbevallás

Mire ezek a sorok az MM-Olvások kezébe kerülnek, már mögöttünk lesz az új év első hónapja. De remélem, hogy nem lesz még mögöttünk az év igéje. Ezt az igét ugyanis nem ugródeszkeként kaptuk, melytől elrugaskodva egyre távolabb kerülünk, hanem sokkal inkább egész évre szóló útmutatóként, útravalóként. Talán az általunk küldött falinaptár is segíthet abban, hogy nap mint nap, a szó szoros értelmében, előttünk legyen az a fantasztikus kínálat, életprogram, melyet Pál apostol meghirdet:

„KRISZTUSBAN VAN A BÖLCSESSÉG ÉS AZ ISMERET MINDEN KINCSE ELREJTVE.”

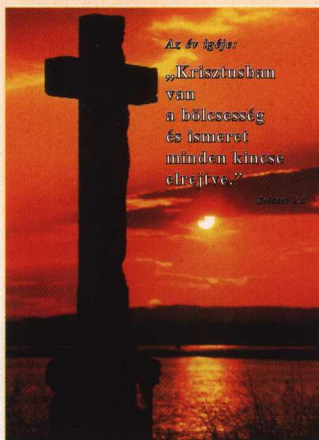
Gondolom, nem meglepő, ha ezen a helyen ennek az igének első sorban a missziói üzenetére koncentrálunk.

Az elrejtett kincsek híre mindig is mozgósította az embert. Aranyásók, kincskeresők szinte nem ismernek lehetetlent, legyőzhetetlen akadályt. A remélt kincs, az áhított gazdagság eléréseért minden áldozatra készek. Többnyire az eszközökben sem szoktak válogatni, hiszen a cél, látszólag, minden eszközt szentesít. Ki meri később firtatni, hogy ki miből, hogyan lett milliomos? Vagy mégis? Az utóbbi idők politikai botránykrónikájában gyakran feszegetik a kínos kérdést: mi miből épült? Mi van a titkos vagyonnyilatkozatokban?

Másrészt a különböző tévévetélkedők jóvoltából, néhány szerencsés ember, az ország legszelesebb nyilvánossága előtt, szinte percek alatt lesz milliomossá. Ilyen egyszerű gazdaggá válni – ültetik el a hamis reményt ezek a látszólag ártatlan és jótékony játékok. Hogy erre kinek a zsebéből veszik a milliókat? Ki tudja? De hagyjuk a médiavilág talmi csillogását, söpörjünk inkább a saját portánk előtt.

Vajon mi szerepel a mi év eleji vagyonnyilatkozatunkban? Hogyan indulunk az új évszázadba, évezredbe? Elhisszük a beetető szöveget, mely szerint „ön is lehet milliomos”? Vagy lehet, hogy máris gazdagok vagyunk, csak még nem fedeztük föl? Igaz ránk is a páli vallomás: „...mint szegények, de sokakat gazdagítók, mint akiknek nincsen semmijük, és akiké mégis minden...”?

Évi igénk nem kevesebbet ígér, mint hogy a kincs Krisztusban van elrejtve, aki viszont elküldetett, megjelent ebben a világban

minden ember üdvösségére. A karácsonnyal, illetve vízkereszttel elindult missziói program ennek a Krisztusban megtalált kincsnek a továbbadása, széosztása, ha úgy tetszik szétszórása a világban. Az egykori napkeleti bölcsekről azt olvassuk, hogy evilági kincsekkel érkeztek Betlehembe, aranyat, tömjént, mirhát helyeztek a jászolbölcső elé. Lehet szimbolikus értelmet adni ezeknek az ajándékoknak, de lényegében egyfajta földi, materiális gazdagságnak is a kifejezői voltak. Később viszont már azt olvassuk, hogy „más úton tértek vissza hazájukba”... Más úton, másfajta bölcsességgel és ismerettel – most már nem a csillagos égen tájékozódtak, hanem Isten szava vezette őket. Más úton, másfajta gazdagsággal – az arany csillogása helyett az igazi világság fényének gazdagságát vitték haza.

Mitől más ez az út, ez a bölcsesség, ez az ismeret, ez a gazdagság? Attól, hogy elkerül egy szó, ami, pontosabban: Akí, nagy kezdőbetűvel írandó: *az Elet útja, bölcsessége, ismerete, gazdagsága.*

Mi, „napnyugati bölcsek” is erre a más életútra, életbölcse ségre, életismeretre, életgazdagságra kapunk újra meghívást a harmadik évezred első esztendejének évi igéjében. Ezt szeretnénk minél többekkel megosztani. Ezt a kincset szeretnénk a nekünk adatott eszközökkel: az élő és nyomtatott szó, kazetták és rádióhullámok segítségével szétszórni világunkban. Ehhez a közös küldetésünkhöz kérjük Olvasóink további hűséges, imádkozó segítségét, hogy általunk is valósuljon az apostoli program: „...múlik a sötétség, és már fénylik az igazi világság.” *Gáncs Péter*

193 FORINT

Ebben az esztendőben ennyit kell fizetnünk a nyomdának egy példány Missziói Magazinért. Drága? Minden relatív: olcsóbb, mint egy doboz cigaretta vagy két BKV vonaljegy.

Egy újság értékét nem az ára tükrözi, hanem a tartalma, mondanivalója. A hatodik évfolyamába lépő MM munkatársai szeretnének 2001-ben is tartalmában drága és gazdag lapot kézbe adni. Ennek érdekében új rovatokat indítunk: ezentúl rendszeresen tájékoztatunk majd határon túli magyar testvéreink gondjairól és örömeiről is. Erre egyrészt nekünk, az óhazában élőknek van szükségünk, másrészt reméljük, hogy ilyen módon az MM a határon túl is egyre többekhez juthat majd el úgy, hogy nemcsak nekik, de róluk is szól majd. Így is betölve a lap igazán missziói, azaz határokon

átlépő és egymással összekötő szolgálatát. Új rovat a Világmissziói körkép, mely segíthet globálisan tájékozódva megtalálni saját helyünket és küldetésünket.

A szándékaink szerint tovább színesedő tartalmat igyekszünk egy kicsit vonzóbb formába öltöztetni. Ezentúl minden oldal színben és egységes papírmínőségben jelenik meg. Várjuk Olvasóink észrevételeit az MM tartalmi és formai változásaival kapcsolatban is!

Félreértések elkerülése végett: a 193 Ft nem vételár, csupán tájékoztató adat. A lapnak változatlanul nincsen fogyasztói ára, előfizetési díja. Hogy ez meddig tartható? Amíg lesznek Olvasók, akiknek elég drága a misszió ügye ahhoz, hogy adományaikkal lehetővé teszik az MM megjelenését. Nekik is köszönjük, hogy az MM megélhetette a hatéves, kisiskolás kort!

Missziói Magazin: az Evangélikus Missziói Központ kéthavonta megjelenő folyóirata * 6. évfolyam 1. szám *
A Szerkesztőség címe: 1164 Budapest, Baththyány Ilona u. 38-40. – levelezési cím: 1656 Budapest, Pf. 22 –
Tel / fax: 400-3057 – e-mail: evmis@mail.matav.hu * ISSN 1419-1563 * felelős szerkesztő és kiadó: *Gáncs Péter*,
szerkesztő: *Kőháti Dorottya*, * az MM Internet változata olvasható a Magyarországi Evangélikus Egyház honlapján:
<http://www.lutheran.hu> dr. Légránt István szerkesztésben az Elektronikus Könyvtárban, illetve az Újdonságok alcím alatt *
tipográfia és nyomtatás készült a *Plantin Kiadó és Nyomda Kft.*-ben. Felelős vezető: *Gollob Józsefné*

A világ világossága

A tizenkilencedik századi angol vallásos festészet legjelentősebb alkotása Holman Hunt *A Világ Világossága* című festménye (1853). A festő a Jn 8,12-ből vett címhez a kép alá értelmezésképpen írta Jel 3,20-at: „*Íme, az ajtó előtt állok és zörgetek: ha valaki meghallja a hangomat, és kinyitja az ajtót, bemegyek ahhoz, és vele vacsorálok, ő pedig énvelem.*”

Holman Hunt (1827-1910)
A Világ Világossága

Az oxfordi Keble College engedélyével

Egy órával napfelkelte előtt vagyunk, ami a Megváltó jöttét jelzi Róm 13,12 alapján: „*Az éjszaka elmúlt, a nap pedig elközelgett*”. A téli világ az ember kegyelemre szorultságát és a megváltás ígéretét érzékelteti. A képen a Megváltó – arcán csöndes aggodalom – egy egyszerű, magányos ház ajtaján kopog. Az ajtóra vadvirágok száraz indái tapadnak. Már régen nem nyitotta ki senki. Kívülről nem is lehet, hiszen az ajtón nincs kilincs. A földön heverő almák a bűnbeesésre emlékeztetnek. A Krisztus királyi palástjának négyszögletes csatján a tizenkét kő Izrael törzseire utal, amelyet a kereszt alakú csaton öt kő, Krisztus öt

sebe kapcsol a pogányoknak a földkerekséget jelképező csatjához. A hétszög alapú lámpás a Jelenésekben említett hét gyülekezetet idézi. A zörgető Úr alakja nem az ajtó felé fordul. Úgy tűnik, hogy távozni készül – ez a kopogtatás az utolsó...

Az ún. preraffaelita iskola (a Raffaello Santi előtti „ártatlan” festészetet példaképének tartó, korhűsége törekedő, ragyogó színeket produkáló freskótechnikát alkalmazó angol festők csoportja) stílusában, kínos precizitással készült kép még az alkotás folyamán megjárta a Szentföldet: Hunt Betlehem határában festette meg a hajnali háttérrel.

A kép ívelt formájából arra következtethetünk, hogy alkotója eredetileg egy szárnyasoltár középső elemének szánta. Az oxfordi Keble College-ban külön a festmény számára épített oldalkápolnában helyezték el. A *Világ Világosságát* tarják az egyetlen olyan angol festménynek, amelynek két eredetije van: huszonöt évvel később kezdett Hunt a másolat elkészítésébe. Ekkor már erősen romlott a látása, ezért a képet négyszer akkora méretben kezdte festeni egy volt tanítványa segítségével. Azzal a feltétellel adta el ezt a művét, hogy tulajdonosa – hitébresztő céllal – vándorkiállításra bocsátja. A kép több ezer mérföldes utat tett meg. A feljegyzések szerint egyedül Ausztráliában és Új-Zélandon a lakosság több, mint négyötöde zárandokolt el, hogy lássa. A festmény végül is 1908-ban került jelenlegi helyére, a londoni Szent Pál székesegyház főhajójának déli oldalára. Keretbe foglalt prédikációnak is nevezik, amely sokakat indított hitre.

A képet az igék ismeretében szemlélve kérdezhetjük: miért az ajtó előtt áll Jézus, lámpással a kezében? Miért nem lép be? Az evangéliumok szerint Jézusnak nem volt szokása „ajtóstul rontani a házba”. Máté asztalát nem borította fel, a fügefán kapaszkodó Zákheushoz „bejelentkezett”, a gazdag ifjút szép nyugodtan kérte vagyonának eladására – azoknak, akik keresték, azt mondta: „*aki énhozzám jön, az én nem küldöm el magamtól...*” (Jn 6,37). Az ókorban nem volt csengő vagy kaputelefon. Kétféleképpen lehetett bebocsátást kérni: kopogtatással és kiáltással. Jel 3,20 mindkettőt említi, ezzel is utalva az idő sürgetésére: Jézus már egészen közel van. A Jelenések könyvében szereplő hét levél közül ez, a laodiceaiaknak szóló az utolsó. Mind-egyik levél refrénje: „*Akinek van füle, hallja, mit mond a Lélek a gyülekezeteknek*”, hiszen „*az én juhaim hallgatnak hangomra*” (Jn 10).

Bár Jézus – az ige tanúsága szerint – a kulcsok birtokában van (Jel 1,18; 3,7), a nyitást mégis átengedi a házigazdának. Mindenkinek felkínálja a lehetőséget, hogy házába és szívébe fogadja Őt, a Világ Világosságát. Aki pedig ajtót nyit, ahhoz bemegy, vele étkezik. Bár itt a vacsorázás már értelmezett fordítás, hiszen általánosságban étkezésről van szó, Jel 19,9 a Bárány menyegzőjének étkezése (vacsorája) alapján az úrvacsorára gondolhatunk. Valahogy úgy, mint Emmausban – ott a kérlelt és marasztalt, itt a sürgős bebocsátást kérő – vendég lesz a házigazda.

Egy teológiai professzor egyszer végigkérdezte a diákjait, hogy miért kell a missziói parancsot betartani. A sok okos válasz után ezt mondta: „*Ez mind szép, uraim, de a legfontosabbat kihagyták – azért, mert az életet adó Úr ezt parancsolta.*” A missziói parancs betartása ugyanis nem a célja keresztyénségünknek, Krisztus-követésünknek, hanem kötelessége. S nem csak a mi feladatunk, lelkészeknek, hanem mindenkinek, aki Urának vallja Jézus Krisztust.

A gyülekezetépítés tehát nem a missziói parancs betartása és elfogadtatása, ha-

nem annál jóval több: közösséget építeni, közösséget teremteni a feltámadott és élő Úrral, és minél többeket elsegíteni oda. És ez az, amit mi saját erőnkől, emberi „eget ostromló akaratunkkal” sem tudunk létrehozni.

A gyülekezet építése tehát nem a mi feladatunk, hanem a Szentléleké, mi csak eszközei lehetünk. Ez azt is jelenti, hogy nekünk az Ő utasításait kell követnünk. Pont ezért nem lehet még általános sémákat sem megadni, ezért nem lehet „konzerv-igehirdetésekkel” szöszékre menni, ezért nem lehet általános lelkipásztori kér-

déseket előre megírni. Imádkozz, és utána menj, ahova Ő küld!

Dr. Szabó Lajos A tanítás szolgálata a gyülekezetépítés tükrében című doktori értekezésében ezt írja: „Amikor gyülekezetépítésre gondolunk, egy belső meghatározottság szólal meg bennünk, hogy építés ott van, ahol a Szentlélek munkálkodik és a hit atmoszférája érezhető. Ahol az elmozdulás jelei mutatkoznak. Építés nem egyszerűen a létszám, az alkalmak számának emelkedése kapcsán jelentkezik, hanem abban a mozgásban, ahol Isten és ember kapcsolata válik tapasztalhatóvá, érezhetővé. El kell te-

A gyülekezetépítés mai

– részletek Koczor György pápai lelkész

Feladat-meghatározások

Létkérdése egyházunknak a misszió, ezzel együtt a gyülekezetépítés. Ennek a strukturális, és törvényi kereteit már megteremtettük, de meg kell tölteni tartalommal. Hiába a szép keret, ha kivágták belőle a képet, mint a békécsabai templomban! Pont a Megfeszített hiányzik belőle.

Most nézzük mai feladatainkat, amelyek előttünk vannak a szolgálatban:

a) A gyülekezet tanítása – A hit tehát hallásból van, a hallás pedig a Krisztus beszéde által. (Róm 10,17)

- Személyes kapcsolatteremtés – lelkipásztorolás
- Személyes tanítás – hitből hitbe
- Igehirdetések
- Közösség-lehetőségek
- Hitoktatás, nemcsak gyermekeknek, hanem felnőtteknek is
- A meglévő, sokszor hagyomány ízű dolgok, megértetése, tudatosítása. (Ide tartozik az istentiszteleti liturgiától kezdve a „szakszavak”-ig minden...)

b) Imádság

- A szolgálatért
- A gyülekezetért
- A gyülekezetben (Imaközösség)

c) A szolgálatok és feladatok pontos elvégzése és elvégeztetése

- Csak olyan feladatot érdemes felvállalni, ami belefér a lehetőségeinkbe (szol-

gáló, munkatársak, gyülekezet, idő, anyagi)

- Mindenkitől csak a képességeinek és adottságainak megfelelő szolgálatot várjuk el, de abban tegyük őt felelőssé.

d) Kiállás a tiszta evangélium mellett

- Gyülekezeteinkben sok elveszett ember van, és nemcsak a templom falain kívül. Nem olyan nagy tragédia, ha valaki nem a templomban ülve nem hallgatja Isten igéjét, de tudnunk kell, hogy utána kell menni az elveszetteknek.

e) Arculatteremtés

- Fontos, hogy a gyülekezet maga alakítsa ki arcukat a lehetőségeihez mérten.
- Nem csak belső embereknek, hanem a kívülről bejövőknek is fontos, hogy lássák, hova érkeztek.
- Tudnunk kell, hogy kik vagyunk és Krisztus testében mi a feladatunk!

Krisztus gyülekezetét szeretnénk lenni

- Az előbb felvillantott feladatokat célként értelmezem. Azonban minden tartalmat csak a Szentlélek adhat. Ő épít belőlünk közösséget.
- A gyülekezetépítésnél sohasem a semmiből építkezünk. A fent leírtak alapján persze a valamit nem a meglévő gyülekezet, az előd szolgálata jelenti, hanem az eddig is megszólaló és cselekvő Isten munkája. A

folyamatos építkezés – azaz a folyamatba való beállás – azt jelenti, hogy mindig fel kell mérni a már beépülteket és mindig tudni kell, hogy hol tart az építkezés.

- A fent említett feladat-meghatározásokból talán kitűnik, hogy a mi feladatunkat, kötelességünket teljes odaadással, az ajándékba kapott tehetségünkkel kell elvégeznünk!
- A szolgálatban a Gonosz is ott tüsténkedik. Rossz érzés volt, amikor már a harmadik szeretetvendégséget szerveztük, és akár milyen jó előadó volt, akár milyen gazdag programot is szerveztünk és hirdettünk, kevesen voltak. Már-már letettünk a további szervezésekről, amikor az egyik prominens fiatal gyülekezeti taggal beszélgetve megkérdeztem, hogy miért nem jött el, és szerte miért e nagy közömbösség? Erre csodálkozva kérdezte: Miért, a szeretetvendégség nem idős hölgyek teadélutánja? A Gonosz munkája milyen jól érvényesül az emberi nyelvben.
- Ne gondoljuk, hogy a meglévő formák, mind az Isten adományai. Nem biztos, hogy az, ami évtizedek óta berögzült, az jó is. A „bibliaóra” címszó alatt a gyülekezet tagjai egy zárt közösség alkalmát tudja. Ez a közösség nyugdíjasokból áll, és egy bizonyos kegyességi alkalmat is jelent. Több-ször próbálkoztam azzal, hogy fiatalabbakat is hívjak erre az alkalomra. Jól érződött, hogy nem lehet ezen változtatni. A nyugdíjasok pedig éppen azt hozták fel problémának, hogy este sötét van, és

hát határolnunk magunkat attól, hogy bármilyen formában is saját tevékenységünkre (lelkészére, egyházra vagy gyülekezetére) kerüljön a hangsúly. ... Ha sok-sok órát eltöltünk is a prédikáció elkészítésével, az igazi cselekedet nem a lelkész cselekedete, hanem az, hogy Isten rajtunk keresztül veti a magot a gyülekezetben. ... Isten a döntő cselekvő. Ez nemcsak a lelkézi szerepre igaz, hanem a gyülekezet tagjaira, tisztségviselőire, esetleg egy-egy túlságosan megbízott csoportjára. Az építés emberi cselekvés és megszólalás közben valósul meg, de benne a döntő Isten cselekvése."

modelljei

dolgozatából –

olyankor már nehezen mozdulnak ki otthonról. Ebben az évben próbálkozunk a délelőtti bibliaórával, ami eddig jó tapasztalatokat mutat. Felszabadultabb a beszélgetés, és hosszabban is vagyunk együtt, érzésem szerint tehát a helyére került.

- Pál ezt írja az első korinthusi levélben: *„Én tehát, testvéreim, nem szólhattam hozzátok úgy, mint lelkiekhez, hanem csak úgy, mint testiekhez, mint a Krisztusban kiskorúakhoz. Tejjel tápláltalak titeket, nem kemény eledellel, mert még nem bírtátok volna el. Sőt még most sem bírtátok el, mert még testiek vagytok.”* Pál nem a célt veszti el szem elől, hanem figyelembe veszi a gyülekezet tűrőképességét. Talán ifjúi hevünkkel ezt felejtjük el leginkább. Istenem adtál egy célt elmém, én már most ott akarok lenni. Ebben az évben sok gyülekezeti egyeztetés után minden hónap második vasárnapján a délelőtti istentisztelet családi istentisztelet lett. A második ilyen alkalom után egy, a családi istentisztelet fogalmát ismerő tagunk azt kérdezte, hogy ez most mitől volt más, mint a többi istentisztelet? Elmondtam neki, hogy az első igazán családi istentiszteletre körülbelül egy év múlva kerül sor, de addig is alkalomról alkalomra, hónapról hónapra valamivel mindig közelebb lépünk ahhoz a formához, és az itteni igények, lehetőségek alapján fog kialakulni a kép a családi istentiszteletről. Csak kis lépésenként lehet változtatni, de a célt mindig a szemünk előtt kell tartani.

„Isten magához hívja a népét, hogy aztán elküldje...”

Misszió a XXI. században címmel jelent meg 2000. ádvent első vasárnapján Dr. Pásztor János református teológiai tanár missziológiai könyve. A szerző mutatta be könyvét ezen a napon teológiai fórum keretében. A missziói munka iránt elkötelezett olvasók értékes ajándékot kaptak karácsonyra e műben. A gazdag tartalmú könyv 340 oldalon mutatja be a misszió mai kérdéseit, örömeit és gondjait, jelzi a jövő várható irányvonalait.

Az egyház napi szolgálatainak: az igehirdetésnek, keresztség és úrvacsora kiosztásának, a szeretetszolgáltatnak van tudományos, elméleti, teológiai vetülete, illetve alapja. Ugyanígy a misszióknak – ez a missziológia. Ennek a teológiai tudománynak elismert, széles látókörű művelője Pásztor János. E tárgynak nem csupán elméleti ismerője, hanem gyakorlója is, ismeri afrikai, amerikai, európai hátteret. Hallatlanul gazdag irodalmi ismerettel is rendelkezik.

Könyve Anna Marie Kool: *Az Úr csodásan működik* c. doktori disszertációja és Bütösi János missziói tankönyve után most a legfrissebb magyar missziói szakkönyv. Nem könnyű olvasmány, de aki időt szán olvasására, hamar észleli, hogy kincsestár került birtokába. Néhány vonását húzom alá csupán, a teljesség igénye nélkül. Szavaim nem helyettesítik az értékes mű olvasását, szellemi étvágygerjesztőt kívánok csak adni.

Könyvünk felöleli a mai missziológia minden jelentős területét. Tizenkét fejezete az útkereséstől, az önvizsgálaton át, a misszió egyháztörténeti szerepét, a mai szekularizációt, az egyes keresztény felekezetek missziói tanítását és életgyakorlatát gazdagon illusztrálva mutatja be. Becsületesen elemzi a mai világ szellemi-lelki helyzetét és Isten egész népének állandó missziói feladatát. Végül előrevetíti a várható jövőndőt, az új évszázadban, a mostani ezredforduló álláspontjáról. A nehéz könyv olvasását valamennyire megkönnyíti az egyes fejezetek elején megadott részletes tartalomjegyzék – így újra meg újra vissza tudunk lapozni, és könnyen megtaláljuk a keresett témát. Aki a könyvet tanulmányozza, megérzi, átéli, mit jelent 2000 év mélységében, 5 világréz szélességében a keresztyénség nagy családjának tagja lenni. A múltat a jelenben értékeli, ugyanakkor ez az igényes tankönyvszerű kézi könyv gyakran olvasmányos szakaszokat is nyújt. Nem szépít, amikor a valóságos helyzetet tárja fel, de nem veszti el a reménységet a meglévő nehézségek láttán átalakuló korunkban. A könyv valóban ökumenikus beállítottságú. A szerző református önazonosságát vállalva, más felekezetek: az ortodoxia, az anglikán közösség, a római katolikus egyház, az evan-

gélikus egyház értékeit nemcsak becsüli, hanem használja is, szívesen tanul másoktól, hogy taníthasson. Ugyanez érvényes a baptista és metodista testvéreink kincseire is.

Bibliai alapokon nyugszik könyvünk minden résztémája. Az Ószövetséget is tájékoztató pontként használja, ugyanakkor az Újszövetség drága evangéliumát hirdeti.

A misszió Isten missziója. A közepén Jézus krisztus áll, Ő az egyetlen Úr. A teremtés csodáját és a megszenteltes valóságát is Krisztus hitében fogja fel. Így a teljes Szentháromság munkáját csodálhatjuk.

Könyvünk széles ölelésű abban a vonatkozásban is, hogy nemcsak a magyar protestantizmushoz közelálló német nyelvű teológián tájékoztodik, hanem az angol nyelvű (brit, skót, amerikai) szakirodalmat is ismeri, afrikai, ázsiai szerzőkről is tud.

A tudós egyháztörténeti munka lelki gazdagodást is munkál, szerzője az egyház embere, nem csupán értelmével, de egész valójával.

A mai világot, mint munkánk szántóföldjét jól kell ismerni annak, aki az ige magvát vetni akarja. A „nagykonstantinuszi” korszakot és annak egyszer s mindenkorra befejezését jól ismeri a szerző. Krízisek sorát megélt kortársunk beszél a mű lapjairól.

Külön öröm volt számomra már az első olvasáskor, hogy a Reformáció nagy eseményét az Egyetemes Egyházon belüli eseménynek vallja és vállalja az egyháztörténet másfélezer évét minden pozitív és negatív vonását ismerve. Ami érték volt, felhasználja, ami bűn volt, azt figyelmeztetésnek veszi: nehogy ismételtén kövessünk el „rég” bűnöket.

Jó tudni, hogy az író professzor a missziót nem csak egynek tartja az egyház sokféle munkája között, hanem, hadd idézzük: *„A templomi és hétköznapi istentisztelete ritmusában hívja Isten magához az Ő népét, hogy azután kiküldje.”* – Ezekkel a gondolatokkal ajánlom az MM-nek, kedves Olvasóinknak ezt a tartalmas könyvet.

Dr. Hafenscher Károly

Több mint tíz éve, a rendszerváltozás sodrában kerültek Magyarországon első ízben istentiszteletek a képernyőre. Ez annak idején nemcsak az egyházak, hanem a média életében is jelentős eseményt jelentett. Két addig ismeretlen fél találkozott akkor össze, s kötött országvilág szeme láttára frigyét. Azóta, úgy tűnik, többé-kevésbé zökkenőmentesen élnek együtt, nagyobb családi perpatvarnak legalábbis nincsen nyoma. Néha azért mindkét fél sejteni engedi, hogy nem egészen érzi harmonikusnak ezt a kapcsolatot. Az egyház – akit ebben az összefüggésben is nevezhetünk talán menyasszonynak – olykor azt érzi, hogy partnere nem bánik vele olyan gyengéden és figyelmesen, mint illene, a médiát pedig olykor az a gondolat kísérti meg, hogy ő tulajdonképpen kényszerházasságban él, s az egyházat nem is igazán szereti, ráadásul sok tekintetben még mindig nem ismeri.

Hogyan házasható össze egyház és média? Kapcsolatuk nem valamiféle „mezaliansz”-e? Tudnak-e egymás nélkül élni? Nem volt-e végzetes hiba, hogy flörtölni kezdtek egymással? Ismerik-e, szeretik-e eléggé a másikat? S ha már együtt kell élniük, képesek-e jó irányba befolyásolni egymást? Mivel információs társadalomban élünk, tetszik, nem tetszik, minden országban fel kell tenni ezeket a kérdéseket. A mellékelt karikatúra arra utal, hogy az információs társadalom fonákságai az egyházi TV-műsorokat is kísérik.

Egy mozaikszó: KALME

Egy régi tapasztalatokkal – történeti okok miatt – kevésbé rendelkező országban, ahol az evangélikus egyház ráadásul kisebb-ségi helyzetben próbálja helyét megtalálni, különösen létfonosságú az egyház és a média kapcsolatának tisztázása. Erre nyújtott lehetőséget egy KALME-szeminárium. E mozaikszó az európai kisebb-ségi evangélikus egyházak kommunikációs szervezetét jelenti. November végén Bécsben tizenöt lelkész és világi szakértő gyűlt össze, hogy az egyházi TV-műsorokkal, ezen belül is elsősorban az istentisztelet-közvetítésekkel kapcsolatos tapasztalataikat kicseréljék. A 3 napos szemináriumnak az adott igazán továbbképzés-jelleget, hogy *Christoph Weist* lelkész-újságíró, valamint az osztrák közszolgálati televízió (ORF) egy rendezője és szerkesztője irányításával mind az elvi kérdésekre (teológiai és kommunikációs szempontok), mind gyakorlati példákra (részletek egyes műsorokból) időt tudunk fordítani.

Magyarországi tapasztalatok

A posztkommunista országok egyházi média-helyzetének bemutatására magyar előadót kértek fel. *Nagy László* lelkész-szerkesztő akadályoztatása miatt nem lehetett jelen Bécsben, ezért ezt a referátumot – az ő tapasztalataira és építve és az általa irányított istentisztelet-közvetítések szemelvényeit is bemutatva – nekem kellett megtartanom.

Előadásomban egyebek mellett utaltam arra, hogy az 1989-es békés, vértelen fordulat ára az volt, hogy igazán radikális személyi változásokra a társadalom számos kulcspozíciójában nem került sor. Érvényes ez a médiára is, amelynek számos képviselője ugyan jelentős szerepet vállaltak a politikai változások felgyorsításában, de nagy többségük bevallottan baloldali beállítottságú. Ez pedig sokszor olyan egyházellenességgel jár együtt, amelyet még abból a korból hoztak magukkal, amikor újságíróként a kötelező ideológiai képzésben részesültek. A rendszerváltozás során a médiumok többsége megteszi – igaz, sokszor fogcsikorgatva – azt, amire a törvény is kötelezi őket, vagyis helyt adnak valási híreknek és műsoroknak, de különösebb lelkesedést vagy

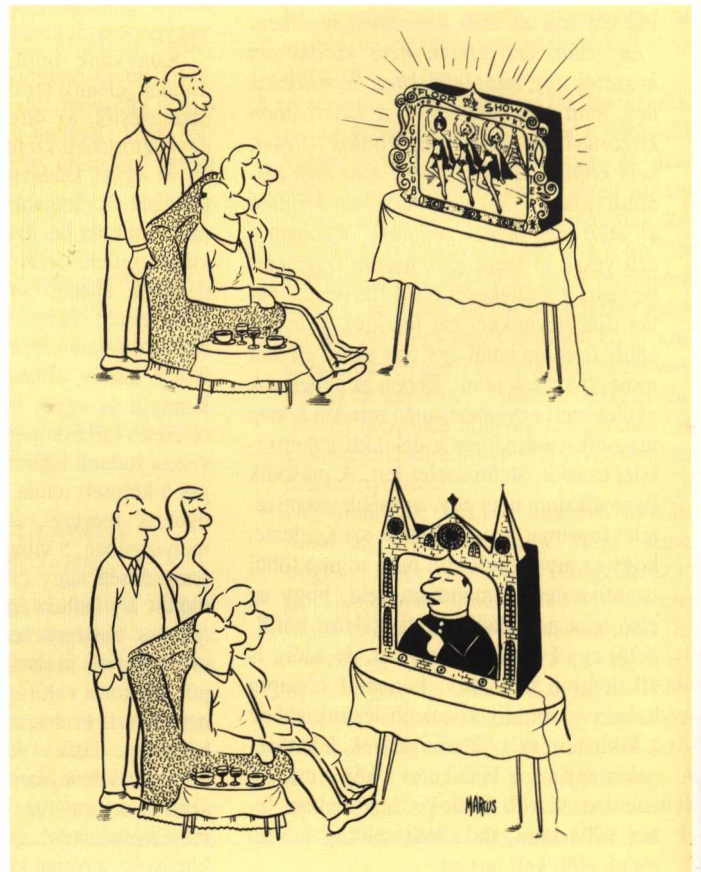
Egyház és média:

egyházi ügyekben való jártasságot – tisztelet a kivételnek – nem mutatnak. Immár tíz éves tapasztalatunk, hogy számos médium kényszerházasságnak érzi az egyházakkal való együttműködést. Azonban önkritikusnak is kell lennünk. A „feleség” sem tett meg mindent annak érdekében, hogy férje szeretni tudja őt. Bizony, sokszor viselkedett gőgösen, beszélt olyan nyelvet, amelyet társa egyáltalán nem értett. Túlságosan önmagával volt elfoglalva: azt várta volna, hogy a férj állandóan csak az ő szépségét harsogja, s még véletlenül se ejtsen szót szeplőcskéiről, kisebb-nagyobb ügyetlenségeiről, gőgjéről, vagy éppen ódivatú ruháiról. Hangos volt, amikor jogait követelte, hallgatott, lapított, visszavonult, amikor mások érdekében kellett volna szót emelni. A metaforát immár elhagyva, azt kell mondani, hogy nemcsak a médiából hiányoznak az egyházi ügyekben értő újságírók, hanem az egyházakban is kevés az olyan szakember, aki ismeri a média természetét és képes az egyházak ügyét hitelesen kommunikálni.

A bécsi KALME-szeminárium éppen ezen a területen jelentett sokat, hiszen a képzés és továbbképzés hazánkban szinte ismeretlen lehetőségét nyújtotta. Az alábbiakban kísérletet teszek a legfontosabb eredmények összegzésére.

Missziói szempontok

Jogi szempontból nem az egyházak, hanem a televízió műsoraikról van szó. A műsorok szerkesztésében ezért nem a „magunkról magunknak” álbensőséges provincializmusa, hanem a „görögnek göröggé, zsidónak zsidóvá lenni” (1 Kor 9,20) missziói

egy különös frigy?

Szeminárium a televíziós istentisztelet-közvetítésekről

elve kell hogy érvényesüljön. Azt sem szabad elfelejteni, hogy médiaszempontból az önmagában még nem esemény, hogy valahol istentiszteletet tartanak. Ha viszont jól meghatározott tartalommal töltjük meg a kereteket, ha valóban rendelkezünk hívők és nem-hívők számára egyaránt érthető üzenettel, akkor nem élünk vissza a nyilvánosság lehetőségével. Egyszer egy magyar vicclapban láttam azt az elgondolkoztató karikatúrát, amelyen egy lelkész a szószéken állva a következőket mondja: „Kedves testvérek, ma elmarad a prédikáció, mert valami fontosat akarok mondani!” Jaj annak az egyháznak, amely a prédikáció keretében nem tud valami „fontosat” közölni!

Az televíziós istentiszteleteket több százezen, adott esetben több millióan nézik. De kritikus szemmel! Ha unalmas a prédikáció vagy lassú az éneklés, senki nem hagyja el a templomot, a TV-készüléket viszont technikailag bizonyítható módon sokan kapcsolják ki. Egy templomi istentiszteleten helye lehet 6-7 versszakos énekeknek. A TV-ben azonban ez másként hat. Egy vizsgálat kimutatta, hogy a 4. versszaktól kezdve strófanként újabb ezrek és ezrek kapcsolak át más csatornára. Hiába következett ezután egy ragyogó igehirdetés – arra ezek a tömegek már nem kapcsolak vissza. A televíziós tömegtájékoztató és az egyéni lelkigondozás szempontjai nem kell hogy kizárják egymást, ezért jó, ha istentiszteletek – és általában a vallási műsorok – végén megjelenik a képernyőn egy telefonszám, ahol további információkat lehet kapni, illetve lelkésszel, gyülekezettel kapcsolatba lehet kerülni.

Látszólag technikai, valójában tartalmi kérdésekkel is szembesülünk. Elég-e, ha az istentiszteletet egy koncert- vagy sportközvetítéshez hasonlóan, dokumentatív jelleggel rögzítjük, vagy eleve TV-szerűen kell az istentiszteletet előkészíteni. A magyarországi gyakorlat egyértelműen az előbbi szempont alapján alakult ki, Nyugat-Európában viszont mind több példát látunk az utóbbira. Ez természetesen nem jelentheti a liturgikus hagyomány, pláne a gyülekezeti szempontok felrúgását, de megfelelő előkészítéssel, egyházi és médiaszakemberek együttműködésével mindez eredményesen állhat a misszió szolgálatában. Csak egyetlen példa: egy kicsi osztrák faluból közvetített istentisztelet igehirdetésének bizonyos részeit előre, különféle – egyebek mellett külső – helyszíneken felvették, s az adásba így összevágva, képileg igen dinamikus került. Elgondolkoztató továbbá, hogy talán nemcsak templomi istentiszteleteket kellene közvetíteni, hanem olyan alkalmakra is el lehetne látogatni, ahova az átlagnéző egyébként istentisztelet keretében nem jut el. Így láthatunk példákat szabadtéri ifjúsági vagy éppen börtönből közvetített is-

tentiszteletekre, vagy éppen egy olyan ökumenikus közvetítésre, amelynek helyszíne egy bánya csarnoka volt, s a lelkészek – május 1-jén – bányászoknak és hozzátartozóiknak prédikáltak.

Nyitott kérdések

Kérdés a szentségek közvetítése. Egy keresztelő bemutatása missziói szempontból is jelentős lehet, az úrvacsora a maga intimitásával azonban aligha képernyőszerű. Az egyik résztvevő által említett példa pedig a kísérletezés vadhajtásának tekinthető, miszerint a lelkész az úrvacsoraosztás elején a készülékek előtt ülőket is felhívta arra, hogy készítsenek elő egy darab kenyeret és korty bort, s úgy részesedhetnek az úrvacsorában. „Tele-reálprezenciát” aligha ismer a teológia...

Sokszor megkérdezik: szabad-e, illik-e üres padokat, esetleg unatkozó, áfító embereket mutatni. A jó ízlés és a személyiségi jogok tiszteletben tartása itt is kötelező, ugyanakkor a médiatechnikát nem ismerők nem gondolnak arra, hogy egy megkezdett kameramozgás nem ugorhat át üres padokat vagy bizonyos embereket... Már csak e technikai szempont miatt sem baj, ha nem üresek a padok és ha nem unatkoznak a hívek...

A német ZDF-fel együttműködő osztrák televíziósok beszámolójából különösen az alaposág ragadott meg. A gyülekezeteiket, ahonnan istentiszteletet közvetítenek, egy évre előre kiválasztják, s az előkészítés során is számos alkalommal konzultálnak a lelkésszel, a liturgusokkal, a zenészekkel, a presbitériummal. A közvetítések elején szinte mindig egy rövid-filmben mutatják be a gyülekezet mindennapjait. Az igényesen előkészített és megvalósított közvetítésekre az „arany almát, ezüst tálon” (Péld 25,11) bibliai mottó lehet érvényes.

Egy ilyen média-szeminárium mindig lehetőséget nyújt tapasztalatcserére is. Tanulságos volt látni, hogyan közvetítenek evangélikus istentiszteletet *Szlovákiában* vagy *Lengyelországban* (általában a mi gyakorlatunkhoz hasonlóan), vagy éppen *Franciaországban* és *Olaszországban* (többnyire bátrabban kísérletezve). Vagy külön szót kell ejteni a dinamikus fejlődő észtekről, akik elsősorban finn segítséggel kitűnően élnek a média kínálta lehetőségekkel. A tanulás mellett tervek is szövődtek közös vállalkozásokra, archív anyagok és műsorok kölcsönös cseréjére.

Köztudott, hogy a protestáns egyházak a reformációtól kezdve mindig milyen nyitottak voltak az újak számító médiumokra. A könyvnyomtatás tudatos felhasználása például igencsak meggyorsította a lutheri tanok terjedését. Egyházaink ma is bátran élhetnek a médiumok kínálta lehetőségekkel. Lehet, hogy az egyház és a média kapcsolatát mégsem valamilyen különös frigynek, hanem gyümölcsöző együttműködésnek lehet tekinteni.

Fabiny Tamás

MEGÚJULÓ EGYHÁZI MŰSOROK A DUNA TV-BEN

Januártól megváltozott időpontban, ugyanakkor bővebb kínálattal jelentkeznek vallási műsorok a Duna Televízióban. A korábbi félórás vasárnapi magazinok helyett, mint amilyen a *Szegletkő* is volt, 60 perces adások lesznek láthatók, szombatonként fél egy körül.

Duna
TELEVÍZIÓ

AZ EKME LEGRÉGIBB ÉS LEGÚJABB CÉLKITŰZÉSE: Misszió nyelvrokonaink között

Az 1991-es újrainduláskor Egyesületünk első gondolata nyelvrokonaink misszionálása volt. Az első konferencián az ő hitéletük, kultúrájuk, társadalmi helyzetük megismerése volt a cél. Néprajzosokkal vettük fel a kapcsolatot, és a finn missziói egyesületet – FELM – kértük, hogy segítsen az ismerkedésben.

Ahol útlevel-elvonással büntetik a Biblia-tulajdonos utazót

A FELM 1859 óta többször megkísérelte az orosz területeken élő nyelvrokonaink közötti munkát. Először az ortodox egyház egyeduralma, később a kommunizmus sötét évei akadályozták ezt. Még 20 évvel ezelőtt is kiutasították azokat, akiket „rajtakaptak”, hogy Bibliát visznek magukkal a Szovjetunióba. Útlevel-elvonással büntették őket. Még 1991-ben sem volt világos, hogy milyen lehetőségek lesznek, hol lehet missziót végezni és milyen módon, hol fogadják a keresztyénség evangélikus vonalát szívesen, nyitottan?

Kilenc évi imádkozás, készülődés kellett hozzá, hogy nekünk is reménységünk legyen: kapu nyílhat az oroszországi testvéreink közötti szolgálatra. Az új évezred küszöbén szeretnénk mi is felkészülten segíteni az evangélium hirdetőinek KOMIFÖLDÖN.

Dobó Attila egyetemi tanár a *Finnugor Kalauz* című összeállításában „Komiföldi betekintő” címmel ismertetőt írt. Ennek alapján szeretnénk néhány jellemző adatot közölni a komikról általában.

A hőmérséklet: mínusz ötvenhat fok

Az Oroszországi Föderációban két egység viseli nevében a komi megjelölést. A nagyobb a Komi Köztársaság, a másik a Komi-Perják Autonóm Körzet. Mi a köztársaság fővárosa: *Sziktivkar* környékén működő misszióval vennénk fel a kapcsolatot, ezért most csak ezzel foglalkozom. A Moszkvától keletre 1000 km-re fekvő fővárosnak kb. 250 ezer lakosa van, melynek egyharmada nyelvrokonunk: komi. Komiföld hatalmas, sík vidék, a lakosság főleg a kedvezőbb éghajlatú déli részeken él, elsősorban városokban, a népsűrűség nagyon alacsony: 3 fő/km². A magyarok számára is rossz emlékü *Vorkután* -56 fok is előfordul, de a -30 fok szokványosnak számít.

1926-ban még komik voltak többségben ezen a vidéken, de az iparosítás, az olaj és a bányászat fellendülése miatt sok orosz és más nemzetiségű lakost telepítettek ide, később a politikai foglyok életben maradt tagjai közül többen maradtak itt (kb. 300 magyar is él ezen a területen).

A legrégebb nyelvemlékekkel – a magyar után – a komi nyelv rendelkezik. Már a 14. században megalkották az írásbeliséget, de ezt a cirill betűs írásmód – mely ugyan komi szavakat használ – kiszorította a gyakorlatból. Kb. kétszáz olyan szópár létezik, mely kö-

zös örökségünk: „Munnü kolö - menni kell”, „tölün - télen”, „vit pölö - öt fiú él” stb. Persze, sok az orosz jövevényszó, és az ősi komi szavak már régiesnek hangzanak, irodalmi alkotásokban szerepelnek. Mostanra már minden komi kétnyelvű, és főleg a városokban az orosz az első nyelv. Ez megkönnyíti a velük való kapcsolat-felvételt.

Sajnos, az idézett tanulmány egyáltalán nem terjed ki a komik foglalkozására, vallásosságára, de tudjuk, hogy a földművelők megpróbálnak burgonyatermesztésből, kertészkedésből élni. Állattenyésztésükre már nem annyira jellemző a rénszarvas-tenyésztés, mint az Urálon túli területek lakóira.

Baljós jelek, házi szellemek

1372-ben Perm első püspöke, *Permi Szent István* keresztelte meg a komikat, megalkotta a komi írásbeliséget és lefordította a Bibliát. Az ortodox keresztyénség azonban erősen keveredik pogány elemekkel. A szellemekben, házi istenségekben való hit, a tőlük való félelem, a baljós jelek megfigyelése ma is jellemző a komikra. Az elterjedt babonáság mellett a szociális bűnözést a rossz életkörülmények, a nihilizmus terjeszti és a családon belüli erőszakot az alkoholizmus segíti elő.

Szükségük van nekik is az evangéliumra, az egyház segítségére. Sziktivkarban 2 éve működik evangélikus gyülekezet, melynek vezetője *Szergej Jefimov* komi nemzetiségű, bibliaiskolát végzett keresztyén. Kb. 50-60 testvér jár a faházból finn segítséggel templom-má alakított kis épületbe. Itt beszélnek komiul, együtt imádkoznak, végzik a misszió szolgálatát.

Segítséget a finn missziótól kaptak eddig, ők ajánlották nekünk, hogy vállaljuk felelősséggel az értük való imádságot, az esetleges anyagi támogatást vagy egyesek meghívását hazánkba. Ha ez sikerülne, beteljesedne legrégebbi célkitűzésünk: misszió nyelvrokonaink között.

Isten adjon erőt hozzá!

Bencze Imréné
Az EKME titkára

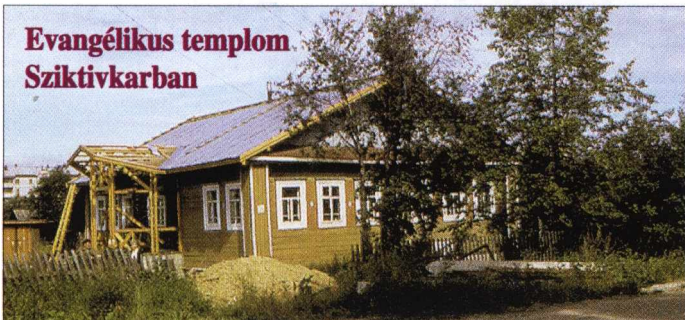
PÁPUA ÚJ-GUINEA: MI ÚJSÁG A LUTHER MÁRTON TEOLÓGIÁN?

Az evangélikus egyház angol nyelvű lelkészképző főiskolája ismét egy nehéz, de eredményes évet zárt. A tanév kezdetén, februárban – mikor még magam is a tanári kar tagja voltam –, a tanítás első hetében még bizonytalan volt, hogy megkapja-e az intézet az egyháztól a működéshez szükséges minimális anyagi alapot. Végül hónapról-hónapra, mindig sikerült megszerezni a továbblépéshez elengedhetetlen minimumot. Az évváró és diplomaosztó istentiszteletet 2000. november 16-án tartották. A hét végzett hallgató még az én segítségével kezdte írni záródolgozatát az év elején. Kilenc ötöd éves hallgató, akiket több éven át tanítottam, az idén kezdi el segédlelkézi szolgálatát az ország különféle falvaiban és szigetein. A 2001-es új tanévre 32 új hallgató nyert felvételt.

Mindnyájukra szeretettel és imádsággal gondolunk.

Bálintné Kis Beáta

Evangélikus templom. Sziktivkarban

MISSZIÓS HÍREK A NAGYVILÁGBÓL

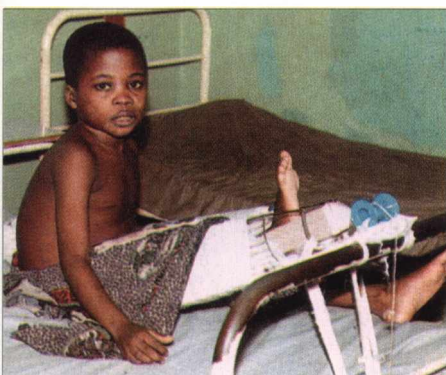
KÁRPÁTALJA

Az Európán végigsöprő rendszerváltozás a szabadság mellett a legnehezebb sorsban élő emberek számára legtöbbször igen nehéz helyzetet teremtett. Gyárak tízezreinek megszűnése sok-sok millió embert tett munkanélkülivé, ezzel keresőképtelenné. Különösen is nehéz a helyzet a volt Szovjetunió egész területén. A *Munkácsi Református Egyházközségben* majd 10 éve Magyarországról kiment lelkészek és segítők kezdték el a missziói munkát. Az ő segítségével alapított Gyermekotthon 1997-ben kezdte meg működését azzal a céllal, hogy elhagyott, árva és kilátástalan szociális helyzetbe került gyermekek számára keresztyén családi jellegű otthont biztosítson. Jelenleg 19 gyermek él az otthonban. Olyan gyerekekről van szó, akik előtte az utcán éltek és egészségileg, mentálisan nagyon megromlott állapotban kerültek meleg, szerető, családi légkörbe. Az intézmény támogatókból tartja fenn magát.

A támogatási lehetőségekről a +380 3131 41796 számú telefonon, vagy a peter@gyermekotthon.mk.uzhgorod.ua számítógépes levélcímen lehet érdeklődni, Dani Péter lelkésznel.

KONGÓ

A 44 millió lakosú Közép-afrikai állam évtizedek óta mély krízist kénytelen átélni. Mindezt alátámasztják: a gazdaság lefelé tendálása, a hiperinfláció, a politikai helyzet teljes instabilitása és a népcsoportok közötti gyűlölettel fűtött üldözések, hogy csak néhány példát említsünk. Ebben a kilátástalannak tűnő helyzetben a helyi egyháznak nagy kihívásokkal kell szembenéznie. Az evangélium hirdetése és a diakónia (az emberek szociális nehézségeiben való segítségnyújtás) egymással szétválaszthatatlanul összefonódik, egyik a másik nélkül nem élhet. A jelenleg legnagyobb és legfontosabb projekt az egészségügyi ellátás megoldása. Mivel az állam egyáltalán nem ad fizetést (!) az oktatásban és az egészségügyben dolgozóknak, a falvaknak és az ott élő családoknak kell ezekről gondoskodniuk, ami hatalmas túlterhelést jelent. 1995 óta folytatják egészségügyi segélyprojekjtüket a keresztyén egyházak egymással karöltve, melynek célja, hogy az ott élő emberek minimális egészségügyi ellátáshoz jussanak abban az országban, ahol a malária, fertőző hasmenés és egyéb nagyon veszélyes vírusok tizedelik a lakosságot. Önkéntes segítők járnak az ország falvait és játékos, zenés, egyszerű módon tanítják az embereket a legelemibb egészségügyi szokásokra, hogy ezzel is elejét vegyék a fertőzések továbbterjedésének. A lakosság együtt éneklő a tanulságos

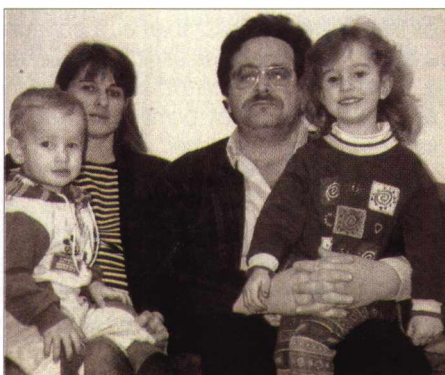

oktató énekeket, miszerint gyakran kell kezét mosni, a wc-t kell használni, hogy ne kapjanak megbetegedéseket. Rímebe szedve skandálják, hogy milyen ételeket kell ennie a kisgyerekeknek, hogy minden fontos tápanyaghoz hozzájusson. A projekt véghezvivői pedig abban bíznak, hogy ez a módszer is segít abban, hogy hosszú távon eredményt lehessen elérni: a gondolkodás és a hozzáállás megváltoztatásában. Az evangélium terjesztésével megbízott misszionáriusok is ott vannak, akik pedig arra hívják fel a figyelmet, hogy Isten úgy tudja megsegíteni őket, ha együttműködnek vele. Ezek a segítők ott vannak a szüléseknél, balesetek ellátásakor, védőoltások beadásakor. Egy 10-20, alapvető gyógyszerből álló mozgó patikát is mindenhol magukkal visznek, hogy ahol szükséges, segíteni tudjanak. Az elmúlt évek tapasztalatai és az elvégzett munka eredménye bátorítólag hat, de a teendő még rengeteg és a földnek nemcsak ebben az egyetlen országában...

/AUFTRAG (Svájc) 34. évf. 2000. 6. sz. 20-21. o./

GÖRÖGORSZÁG

Theszalonikiben, ahol Pál apostol majd kétezer éve hirdette az evangéliumot, az ő elmondása szerint az emberek inkább a sötétséget szerették, mint a világosságot... Ma vajon mi a helyzet? Bár a lakosság 96 %-a mondja magát keresztyénységhez tartozónak (leginkább ortodoxnak), mégis ezeknek csak egy elenyészően kis része olvassa a Szentírást és éli életét az Istenbe vetett hitben. Vak fanatizmus jellemzi valóságos életüket, és ha az Evangéliummal konfrontálódnak, sok esetben heves ellenállást tanúsítanak. Nem ritka, hogy a misszionáriust bántalmazzák, leköpködi, megverik. A dicső múltból fakadó büszkeségükön nagyon nehéz áthatolni és megérinteni a szívüket a Jó Hírral. Az ott élő misszionáriusok 3 évvel ezelőtt kezdték el a munkát azok között a rendkívül szegény emberek között, akik a volt Szovjetunióból érkeztek Görögországba. Minden csütörtökön ingyen konyhán látnak vendégül 60-70 embert, ahol lehetőség van személyes beszélgetésekre is: a mindennapi életéről és az Isten igéjéről egyaránt. Szombat délutánonként kávéra, teára, süteményre ül össze egy kisebb, de lelkes társaság, akik érdeklődést mutatnak a hit kérdései iránt. Sok segítőt kaptak ezáltal: megtérésük után a gondozottakból gondozók lesznek, a megsegítettek se-

gítőkké válnak. Jelentős munkát végeznek egyetemisták között is Bibliát szétosztásában, bibliakörök alakításában. A város nagy terein is hirdetik az Isten szeretetéről szóló örömhírt: ott, ahol a legtöbb nehéz sorsú ember találkozhat naponta. Az illegális dohány-, alkohol- és drogkereskedelem színterei ezek. A közöttük végzett munka a legnehezebb talán, mert nagyon nagy az ellenállás, de bátorítják őket, kisebb lelki olvasmányokkal látják el az aziránt érdeklődést mutatókat.

/MISSIONSNACHRICHTEN (Németország) 2000. 6. sz. 12-13.o./

KAZAHSZTÁN

„A kazah népet karddal kényszerítették iszlám hitre, de kezdeti történelmüknek keresztyén gyökerei vannak. Ha szembesítjük őket az evangéliummal, választaniuk kell. Sokan a legnagyobb reménységnek tekintik ezt a választást” – mondja az amerikai Bibliaszövetség kazah ügyekért felelős képviselője. Közép-Ázsiában egyedül a kazah kormány nem jelentette ki magát iszlám állammak, habár a keresztyéneket még mindig diszkriminálják vagy üldözik az országban.

A közelmúltig csak orosz nyelvű Bibliát olvashattak a kazah keresztyének. Az amerikai Bibliaszövetség által kiadott kazah Szentírás már tartalmazza a teljes Újszövetséget és az Ószövetség válogatott könyveit kazah nyelven. A Bibliaszövetség elkötelezte magát idén 40.000 példány kiadására, de a jelek szerint még 500.000 kazah Szentírás is kevésnek bizonyulna. Még ekkora szám mellett is csak minden tizenhatodik embernek jutna egy-egy példány.

A Bibliaszövetség által kiképzett igehirdetők és gyülekezetszervezők bejárják Kazahsztán vidékeit, és munkájuk eredményeképpen 10 éven belül ezerszeresére növekedett a kazah keresztyének száma. „Az evangélium megváltoztatja ezeket az embereket. Kiszakítja őket félelmekkel és bélyékekkel teli életükből, olyan szabadságot adva nekik, melyről sohasem hallottak”.

/MISSIONARY MONTHLY (USA), 2000. december, 30-31. o./

INDONÉZIA

A világ legnagyobb mulmalmán népességével rendelkező országban hatalmas méreteket ölt a keresztyénülődés. Az utóbbi évek gazdasági és politikai káoszában több ezer keresztyén (köztük több száz lelkész) vált az iszlám vallási fanatizmus áldozatává. Gyülekezeti házakat égettek fel, keresztyén kereskedők boltjait dúltak fel, lehetetlenné téve az ott dolgozók életét. Szemtanúk szerint legalább tízezer gyermek él a dzsungelekben elbujdosva, akiknek szüleit meggyilkolták. Nincs elegendő élelmük, kilátásaik egy értelmes életre igen kevés. Legtöbbjüket megconkították, iszonyatos kínzásokat éltek át és emellett látták, hogy szüleiket lemészárolják. A közöttük segítő munkát végzők halálos veszélyben teszik dolgukat. A sok szenvedés mellett látni reménységre okot adó jeleket is. Az üldözöttség az ébredés tüzeit szítja.

/KELET-EURÓPA MISSZIÓ 2000. december, 3. o./

(Összegejtette Bogdányi Mária,
a Protestáns Missziói Tanulmányi Intézet
könyvtárának folyóirat-állományából)

Az MM ez évi számaiban terveink szerint rendszeresen jelentkezünk a határon túli evangélikusok életét, mindennapjait bemutató rovattal. Ebben új munkatársunk, helyszíni tudósítónk: Orbán Attila fiatal evangélikus lelkész lesz majd segítségünkre, aki magára vállalta azt a nem könnyű feladatot, hogy hónapról hónapra megírja nekünk, illetve kinti kollégáitól összegyűjti azokat az anyagokat: eseményeket, híreket, tudósításokat, riportokat, amelyek számot tarthatnak az MM olvasóinak érdeklődésére. Kérjük, fogadják szeretettel!

Első ízben egy nagyváradi evangélikus óvoda megnyitójáról, a kolozsvári kórházmisszióról és egy evangélizációról kaptunk hírt, ám előbb hadd mutassuk be röviden új kollégánk életútját!

Kórházmisszió Kolozsváron

Jó alkalom a kórházmisszió Isten ígéjének hirdetésére, hiszen majdnem minden beteg belátja, hogy rászorul Isten segítségére és az evangélium vigaszára. Ezért az erdélyi evangélikus egyház is nagy súlyt helyez ennek a szolgálatnak a végzésére, ami azonban sajnos nem működhet zökkenőmentesen.

Három evangélikus lelkész foglalkoztatására kapott ígéretet tavaly az egyház a Román Egészségügyi Minisztériumtól: Oláh Ildikó Brassóban, Jakab István Kolozsváron, Horváth Csaba pedig Aradon teljesíthet(ne) kórházlelkészi szolgálatot, ám ez utóbbi eset-

osztályon, és érdeklődnek a magyar betegek iránt. A tapasztalat szerint a görög katolikus személyzet hajlamosabb a segítségre, mint a magukat „egyeduralkodónak” tartó ortodoxok. Még a betegség nyomorúságában sem lehetnek mentesek híveink a nacionalisták és ateisták fintoraitól. Így hát kénytelenek lelkészeink szobáról szobára járva érdeklődni a magyar betegek iránt. Bekapcsolódtak egyébként a munkába a Protestáns Teológia önkéntes hallgatói is.

A betegségben elmosódnak a mesterségesen koholt ellentétek a kórházi szobákban,

ben a megyei kórház, dacolva a határozattal, nem fogadta el az igehirdetői-lelkigondozói szolgálatot. A fizetések is kérdésesek, nem is szólva arról, hogy a nacionalista szellemiségben a lelki problémák a nemzeti hovatartozás sötét árnyékába kerülnek.

Kolozsváron a református egyház is részt vesz a kórházmisszióban, Buzogány Emese lelkész több éve hirdeti igét a kórház különböző kórtermeiben. Jakab Istvánnal együtt dolgoznak ezen a missziói területen: felkerekítik a főorvosokat, bejelentkeznek egy-egy

és Isten ígéjének vigaszában egybeolvadnak a lelkek: együtt vesznek úrvacsorát felekezeti, nemzetiségi hovatartozástól függetlenül. Megbékélnek a lelkek önmagukkal, sorsukkal, egymással és Istennel.

Ezért nagyon szomorú a hírrel zárni a tudósítást, hogy 2001. januárjától, anyagi-személyi okokra hivatkozva, megszűnik a kolozsvári kórházmisszió. Ám ez a rövid időszak jó példa volt arra, hogy bizonyosságot tegyen az egyház, és erejéből telhetően kivette a részét e nagyon fontos szolgálatból.

ERD

Bemutatjuk erdélyi tudósítónkat: Orbán Attilát.

Orbán Attila 1973-ban született Brassóban. Apácán nevelkedett, majd a brassói Áprily Lajos Líceumban tanult idegen nyelvi szakon. 1992-ben felvételizett a kolozsvári protestáns teológiára. Három szemesztert töltött a szebeni teológián, majd a Gustav Adolf Werk jóvoltából egy szemeszteren át a hermansburgi missziói szemináriumban tanult. Itt érelődött meg benne a tudat, hogy misszióba nem mindig távoli országokba küld el az Úr, hanem akár haza is küldhet!

Németországból visszatérve, 1997-ben fejezte be teológiai tanulmányait Kolozsváron, és a simonyfalvi gyülekezet lelkésze lett. Időközben körzeti tudósítója volt a Jelen című napilapnak, és kifejlesztett egy magán lapterjesztő hálózatot is Arad megyében. Aktív részt vállalt a politikai életben is, és

Óvoda Na

A Nagyváradi Evangélikus Egyházközség egykori iskolaépülete – melyet 1949-ben államosítottak – hosszú és igen sok akadályos út után, visszakértül egyházunk tulajdonába. Az alaposan elhasználódott, leromlott épület felújítása után a gyülekezeti Presbitérium úgy határozott, hogy felekezeti óvodát nyit benne 2000 szeptemberében.

A teljes szerkezeti, külső-belső felújítás után, sokak áldozatos segítsége révén ez a tervünk meg is valósulhatott. Már csak az volt a nagy kérdés, hogy lesz-e elegendő jelent-

ÉLYI MOZAIK

december óta az erdélyi Evangélikus Egyház sajtóbizottságának elnöke.

„Isten segítségével és vezetésével igyekszem eleget tenni elhivatásomnak, és mindig örömmel szolgálni Öt.” – írja Orbán Attila bemutatkozó levelében.

Gyűváraodon

kező az induló csoportokba? Ám az Úr Isten megszegyenítette kételkedésünket: több kisgyerek jött, mint amennyit mi reméltünk. 2-3 csoportra (40-60 gyerek) számítottunk, és jelenleg 67 gyerekünk van! A két magyar és egy német csoportot három szakképzett óvónő vezeti.

A gyermekek nem csak kellemes környezetben való, egészséges testi-lelki neveléséről, hanem a tanszerekről, a tízóráiról és a teáról is gondoskodunk.

Mátyás Attila lelkész

Evangelizáció Simonyifalván

A Simonyifalvi Evangélikus Gyülekezet a Romániai Magyar Evangélikus Egyházkerület számban legkisebb gyülekezete: híveink száma alig éri el a százat. (A falu lakosságának zöme katolikus vallású.) Ugyanakkor ez az egyetlen olyan gyülekezet, ahol evangélikus és református hívek hivatalosan és gyakorlatilag is egybetartoznak.

Ezek a külső tények azonban semmiképpen nem csökkentik a missziói kihívások arányát. Falunk azon kevés helységek egyike, ahol szinte 100%-ban magyarok laknak. Iskolaközponttal rendelkezik, ahova a környező falvak tanárai, gyermekei járnak be, igazi szórványhelyzetet teremtve ezzel a hitoktatásért is felelős lelkésznek.

ves köd által elhatárolt sötét falvaink sem tartanak vissza minket, amikor Ő jön és hívogat.

Evangelizációkon érkeztek hozzánk baptista testvérek Ágyáról és Vadászról, gyermekek, hogy az Arad-gáji református ifjúsági kör által előkészített gyermekprogramon részt vegyenek. Este a feketegyarmati református közösség lelkésze hirdette Isten ígését.

Rendeztünk egy nagyon jó hangulatú focimeccset a fiatalok számára a következő nap délutánján, és hívogattuk ifjainkat az esti istentiszteletre és az azt követő filmvetítésre. És eljöttek. Megcáfolták azt a félelmünket és kicsinyhitűségünket, hogy őket nem érdekli az evangélium. Csak hívni kell őket és jönnek!

2000 adventjén, amikor a politikai fejlemények is sokakat kétségkedőkké tettek, úgy éreztem, eljött az ideje, hogy nyomatékosan tegyünk biztosságot arról: Istenünk nemhogy távozik tőlünk, elhagyva minket, hanem ellenkezőleg, közeledik felénk, jön, hogy befogadjuk életünkbe, és közösségben éljünk vele.

Itt, a határ szélén fontos bizonyosság az, hogy Isten, amikor közösséget akar vállalni velünk, nem ismer határokat. Sem korhatárt, sem felekezeti határt, de még a fagyos, ned-

Hiszen az Úr csodásan működik: esőt ad, és gondja van arra, hogy gyümölcsök is teremjenek.

Az evangelizáció zárónapján, vasárnap délelőtt Horváth Csaba segédlelkész hirdette az ígét, és szeretetvendégségen is volt alkalmunk egymással beszélgetni, ismerkedni.

A nap záróeseményeként Mózes Árpád püspök felszentelte a simonyifalvi felújított imaházat és lelkési lakást. Reménységünk, hogy nem csak kívül, de belül is megújul ez a kis gyülekezet. Ámen, így legyen!

O. A.

„Ablak a Boldogságadóra”

– TALÁLKOZÁS CSEKE PÉTERREL –

Az *Úr érkezése* címmel még karácsony előtt jelent meg az a CD, amelyen a Cseke Péter - Sára Bernadette színművész-házaspár XX. századi magyar költők istenes verseiből válogatott. Többek között Ady Endre, Reményik Sándor, József Attila, Juhász Gyula, Mécs László, Pilinszky János csodálatos költeményeit szavalják. A mind tartalmában, mind külső, képi megjelenésében figyelemre méltó lemez az istenkereső, kérdező emberekhez kíván szólni. A CD terjesztését szerény eszközeivel az Evangélikus Missziói Központ is támogatta. Ebből az alkalomból készült alábbi beszélgetésünk Cseke Péter művész úrral, aki a Madách Színházban, előadás előtt válaszolt az MM kérdéseire.

Sára Bernadette és Cseke Péter
közreműködik: Kövi Szabolcs

Válogatás XX. századi magyar költők istenes verseiből

A CD megrendelhető szerkesztőségünk címén is.

Hadd kezdjem azzal a visszhanggal, ami hozzánk, a Missziói Központba eljutott: legutóbbi rádióadásunk után, amelyben hírt adtunk a lemezről, nagyon sokan telefonáltak, és megrendelték a CD-t, ma pedig az evangélikus könyvesboltból jelezték, hogy kifogyott a készletük...

Nagy öröm ez számomra, hogy ilyen fogadtatásra talált. Engem is hívtak különböző helyekről, hogy hogyan tudnának hozzájutni, például a katolikus Új Ember könyvesboltból vagy az Ecclesiaból.

Jól gondolom, hogy ez nem is olyan nagy meglepetés Önnek? Az emberek keresik az

istenes verseket, felfigyelnek rá a hihetetlenül bőséges, de ugyanakkor eléggé egyoldalú lemezkiállításban, és szívesen hallgatják, ajándékozzák.

Természetesen hittem benne, mikor elkezdtem ebbe a munkába, reméltem, hogy így lesz. De nagyszerű hallani a visszajelzéseket.

Művész úr azt írja a CD borítóján (ahonnan a címbeli idézetet is kölcsönöztem), hogy régi vágya teljesült ennek az összeállításnak a megjelentetésével.

Így van, nagyon régóta terveztem már. Az igazi szerkesztőmunka tulajdonképpen négy évvel ezelőtt kezdődött. Akkor kezdtem el

AZ ÚR ÉRKEZÉSE

összeállítani, hogy melyek azok a versek, amelyek hozzám közel állnak. Az alapja az volt, hogy a szerzők XX. századi magyar költők legyenek. De próbáltam arra is vigyázni, hogy bár a borítón az áll, hogy ezek istenes versek, azért mégse legyen annyira „tematikus”. Sokkal inkább a kereső emberhez, a hitet kereső emberről szólnak ezek a versek, olyan fantasztikus költőkön keresztül, akik maguk is többen igazi, nagy keresők voltak. Amikor elkezdtem szerkeszteni, arra is gondoltam, hogy csinálok egy önálló estet, ám ez valahogy halasztódott, de megvolt a terv. Azután, egy évvel ezelőtt, egy nagyon kedves barátom, aki a Rózsák téren lévő templomban volt plébános – én akkor arrafelé laktam, sokat jártam az ő miséjére, ismertem őt jól –, kikerült a Vatikánba, és a Vatikáni Rádió magyar adásainak vezetője lett. (Vértesaljai László atyának hívják.) Kaptam tőle egy levelet. Azt írta, hogy minden reggel 20 percet kapnak sugárzásra. S hogy mennyivel szívesebbé tudná tenni a műsorukat, ha esetleg elküldenék neki egy vagy két verset. *Úgy éreztem, ez egyfajta megszólítás a számomra: itt a lehetőség, nem lehet tovább „odázni” a dolgot, le kell venni a polcra, neki kell látni.* Elhatároztam, hogy valahogy pénzt fogok rá szerezni, elkészítem a lemezt, és majd ezt fogom elküldeni neki a Vatikánba. Így indult tehát a folyamat, majd jöttek a gyakorlati kérdések: hogy hogyan lehet egyáltalán egy CD-t megcsinálni, mi kell hozzá, honnan lehet esetleg pénzt szerezni, stb.

Nem riadt vissza, mikor a dolog lehetséges buktatóival szembetalálkozott?

Tény, hogy nagyon nehéz dolog volt a megvalósítása. Ám ezzel közel egy időben, pontosabban tavaly nyáron kint voltam egy csodálatos helyen, ahol már korábban is jártam. Az a neve, hogy *Medjugorje*. (Mostar közelében elterülő fennsík – a szerk.) Szűz Mária 18 évvel ezelőtti megjelenésének a szent helye, egy zarándokhely, ahol egyébként a mai napig is vannak jelenések. Elmondhatom,

hogy ott erősödtem meg igazán, mert picit elbizonytalanított, mikor itt-hon azt láttam, hogy falakba ütöközöm.

A „falak” annyit jelent, hogy – valamilyen ok miatt – ma a szponzorok nem látnak kellő „fantáziát” egy istenes vers-CD kiadásában?

Igen komoly pénzüsszeget kellett előteremteni. Van olyan barátom, aki tehetősebb, és nagyon szereti a verseket. Az első kazettánk megjelenése után, – amelyen erdélyi magyar költők szerelmes verseit szavaljuk, – felajánlotta nekem, hogy ha belekezek egy új CD készítésébe, akkor ő azt anyagilag támogatja. Felhívtam őt, elmondtam neki, hogy ez az ötletem van, készen van a költségvetése is. Ezután nem jelentkezett. De ott, Medjugorjében megbizonyosodtam, hogy itt most akármilyen történik, minden akadály ellenére ezt valahogy meg fogom valósítani. Megkerestem *Semjén Zsolt* helyettes államtitkár urat, akinek elmondtam, hogy a CD-vel jótékonyági céloom van, támogatni szeretném az ár-és belvízkárosult plébániákat. És hogy külön öröm lenne, ha *Kárpátaljára* és *Erdélybe* is eljutnának ezek a CD-k. Ő és *Baán László* államtitkár úr ezt rögtön felkarolták, és így lassacskán elindult a dolog. Következett a tárgyalás a CD gyárral, hogy hogyan lehetne minél olcsóbban legyártatni. Majd a nyomda következett. Közben persze sokan segítettek. Kiemelném *Simon András* barátomat, aki különleges, „egyvonalas” grafikáiról is ismert – de rendszeresen publikál is keresztény lapokban –, nos, ő egy grafikát készített a CD-re.

Ki segít(ett) az adományok célba juttatásában?

Mivel a Kulturális Minisztériumnak nincsen erre külön apparátusa, a *Máltai Szeretetszolgálat* vezetőjét, *Kozma Imre* atyát kértem meg. Köszönettel tartozom neki és munkatársainak, hiszen még karácsony előtt sikerült a CD-ék nagy részét eljuttatni, az ár és belvízkárosult plébániákra. A határon túli magyarok területekre, *Kárpátaljára* és *Erdélybe* személyesen *Kozma atya* vitte a hanghordozókat.

Külön szót érdemel a kíséző, aláfestő zene, amely hangzásában, hangulatában, de elrendezésében is méltó a versekhez. Kit dicsér a munka?

A zenei anyag *Kövi Szabolcs* zeneszerző barátom munkája. Az az előtörténete, hogy Szabolccsal volt egy közös fellépésünk. A solymári templom számára rendeztünk jótékonyági műsort. *Simon András Szeretetiközelben* című kötetéből olvastunk fel idézeteket feleségemmel, *Sára Bernadettel*, és néhány színész-kollégámmal. A műsort én rendeztem és Szabolcsot kértem fel, hogy a zenét szerkessze és játssza. Az előadásnak nagy sikere volt. Így döntöttem mellette. Ezen a CD-n pedig a meglévő korongjairól válogatta össze a megfelelő anyagokat, s ezeket egyeztetettük újra és újra, míg minden elnyerte a végleges helyét.

Az evangélikus Reményik Sándor verseit is megtaláljuk a lemezen. Művész úrhoz, erdélyi kötődése miatt, bizonyára közel állnak a versei.

*Nagyvárad*i születésű vagyok. Egyik kedvenc költőm *Reményik*, legszívesebben készítenék egy önálló lemezt, kizárólag az ő verseiből.

Ismét a borítón olvasható soraira kérdeznék rá, ahol is kereső embernek vallja magát. Ön színész, rendező, tanított a Színművészeti Főiskolán, sokirányú tevékenységet folytat. Mit jelent Önnek a hite? Hogyan tekint Ön a „Boldogságadóra”?

Egy biztos van az életemben, és az az Istenbe vetett hitem. Szorosan mellette áll a családom. Talán úgy mondhatnám, hogy *nekem a hitem és a családom az a két igazi nagy „vár”, ami biztonságot ad számomra*. Amíg nem volt családom, addig a hivatásom foglalta el ezt a helyet, de amióta családos ember vagyok, gyermekeim vannak, természetesen ők, – a családom – előzi meg a hivatásomat. Hiszen az apaság is szent hivatás. A hitem pedig bizonyosságot ad nekem nagyon sok kérdésben.

Ön, mint színművész, talán annyival van „könnyebb” helyzetben, mint más ember, hogy az alapvető kérdésekre, mindnyájunk kérdéseire, hogy kik vagyunk, honnan jöttünk, mi a küldetésünk, mi az életünk értelme egyáltalán, hogyan fogunk vele elszámolni, stb. – Ön mindezekre a szerepeiben és azok által is kap válaszokat, megélheti ezeket a konfliktusokat. De ez azért más, mint az a felelet, amit egy hívő ember kap Istentől?!

Köszönöm ezt a kérdést, mert ez valóban így van. Tényleg sokszor van olyan szerepem, ami hozzásegít ehhez, rányitja a szememet valamire, vagy éppen ellenkezőleg, annyira ellene van, és annyira másképp gondolkodó a megformálódó jellem, hogy rákényszerít engem, hogy megtaláljam benne az emberit, még akkor is, ha egy gonosz, velejég romlott figuráról van szó. Játsszotam például *Caligulát*, akiről nem mondhatjuk, hogy „jó” ember lett volna, de nekem azt kellett megtalálnom benne, hogy ez az ember – gonoszságai ellenére – mégiscsak Isten teremtménye. Azt próbáltam megmutatni, hogy milyen egy ember, aki valamiért hátat fordít Istennek, és maga próbálja az életét – adott esetben – rossz irányba terelni? Ezek nagyon izgalmas kérdések! Jó, hogy megélhetem ezeket a hivatásomban. És jó, hogy a visszajelzést is abban a pillanatban megtudom, hiszen estéről-estére, mint színész együtt játszom a közönséggel. Megérezem, hogy sikerült-e közvetítenem, mondanivalómat vagy nem.

Hadd kérdezzem meg végül, hogy hol, miben láthatjuk legközelebb, és milyen tervei vannak?

Jelenleg a *Madách Színházban* játszom a *Lugosi* című darabban és az *Isten pénze* című darabban, a *Madách Kamarában* a *Páratlan párost*, a *Pletykát*, és a *Mezít láb a parkban* című darabot játszom, a *Karinthy Színházban* az *Őrütl nők ketrecében*, és most nemrég volt a bemutatója *Shakespeare Harmadik Richárdjának*, amit átdolgoztam, a főszerepét játszom és én rendeztem is a darabot. Ezeket kívül van még egy közös műsorunk *Hűvösvölgyi Ildikóval* és *Rátonyi Robival*, amivel járjuk az országot. Az *Emil és a detektívek* című darabot pedig a *Madách Színházban* rendeztem, melynek január közepén volt a bemutatója.

Színházi munkáimon kívül szinte az imént említett CD-vel egy időben jelent meg egy *Márai-CD*, amelyen verseket mondok a feleségemmel együtt. Van azonban egy igazi dédelgetett vágyam. Múlt év december 17.-én – az előadóművészek napján –, sok felajánlott ajándék között, *II. János Pál pápa* megáldotta a mi CD-nket is. Köztudott, hogy Ő költő is, magyarul is megjelentek a versei. Szeretnék a közeljövőben ezekből a versekből egy lemezt készíteni.

Köszönöm a beszélgetést.

Kőhádi Dóra

GYÜLEKEZET A RÁCS MÖGÖTT

Bizik László lelkész szereti az izgalmas kihívásokat. Dolgozott már budapesti hajléktalan szállóban, venezuelai magyar szórványban, közel fél-éve pedig egyházunk főállású börtönlelkésze. Erről az új szolgálati lehetőségről kérdeztük.

A munka, melyet elvállaltál, minőségileg más lehetőséget is kínál, mint az eddig végzett börtönmisszió?

Nem lehetünk elég hálásak, hogy különböző börtönmissziós csoportok mind a mai napig grátisz végzik a szolgálatot. De egyszerűen nincsenek hasonló jogosítványaik. Más egy órára bemenni a börtönbe, ahol egy helyiségbe összehozzák a fogvatartottakat és utána a missziósok mehetnek haza, és megint más, bolyongani zárkáról zárkára és napi nyolc órát tölteni a börtönben négy szemközti vagy kiscsoportos beszélgetésekkel.

Milyen tapasztalatokat, élményeket és kudarcokat hozott az elmúlt félév?

Háromhat évi lelkészkedés után nekem most a *Markó utcában* van a templomom, a *Gyorskocsi utcában* pedig hatemeletes templomom van. A szentélyek a zárkák és az én népem nem *Pestújhelyen* és nem *Caracasban* van, hanem az én egyházzam tagjai ott vannak. A börtön tényleg olyan mint a templom. A templomban a szentség kélt megszeppenést az emberben, itt pedig a gonoszság, a szerencsétlenség, az ostobaság és rettenet tölt el engem szent félelemmel. Csak ezzel a megszeppenséggel szabad a rám bízott jómadarakkal beszélni és nem pedig nyeglén, kívülről, félvállról és nagy hengerdumákkal.

Meg lehet-e tömören határozni, hogy miről szól a börtönszolgálat?

Ezen már én is sokat töprengtem. Például egy kórházban az egészség, az élet és halál a kérdés, egy hajléktalanszállón az otthon. A börtönben a szabadság kérdése a fő kérdés. A szabadság teológiai téma: az ember képessége arra, hogy szabadon döntsön a már mellette döntött Isten mellett. Amíg a börtön zárt, determinált világában nem tudom arra segíteni a rám bízottat, hogy szabadon döntsön, és kialakuljon benne a szabadság képessége, akkor nem fog tudni élni a szabadságával kint sem. Egyfajta indirekt szolgálatunk van, melynek célja, hogy az egyes embert döntésképes helyzetbe hozzuk. Ez lehet a feltétele azután a tudatos hitbeli döntésnek és később az életben való megállásnak is.

Mennyiben játszik szerepet a felekezeti hovatartozás ebben a helyzetben?

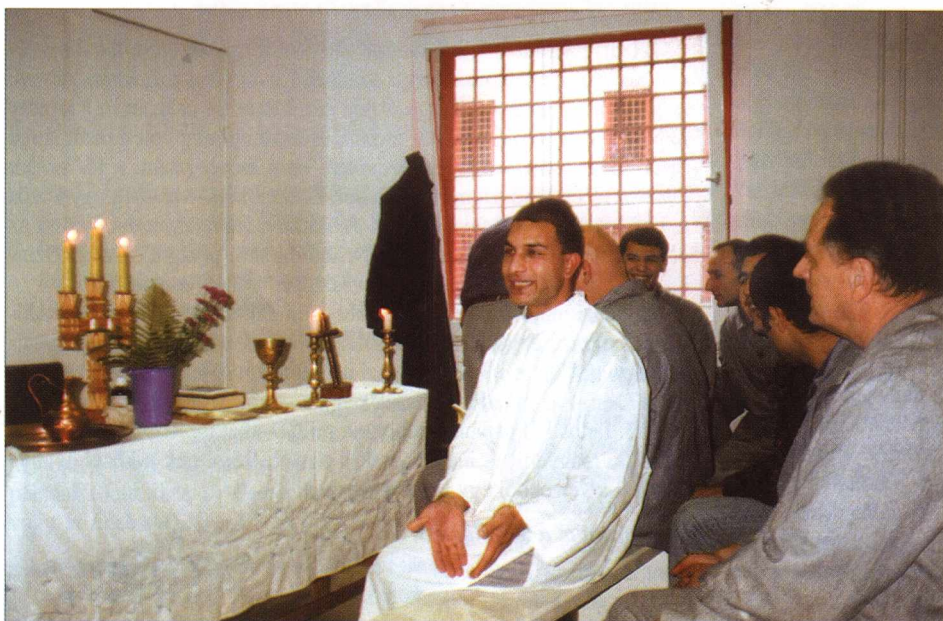
Ezen a területen is különbség van a missziókhoz képest, ahol nyilvánvalóan az a célja minden misszióknak, hogy a saját gyülekezetében terelje azokat, akiket bent megtérítenek, hogyha kijönnek, őket gyarapítsák. Nekünk viszont úgy szól a megbízásunk, hogy ahol katolikus börtönlelkész van, ő is foglalkozik a protestáns hívekkel De nem akarja őket átkeresztelni és ez fordítva is így van.

Talán a legizgalmasabb kérdés, hogy a kiszabadulás után van-e esély a rehabilitációra, újrakezdesre? Hogyan látod a hazai helyzetet?

Nagyon siralmas, mert erre vonatkozóan a hivatalos szervek igazán nem rendelkeznek semmiféle koncepcióval. Ha magyar társadalom, vagy legalább a keresztyének egy része, nem látja be azt, hogy a saját érdeke is, hogy akik elhagyják a börtönt, azok minél kevésbé vadállatokként hagyják ott a börtönt, hanem még élni, dolgozni, szeretni képes, döntésképes emberekként, akik megkapják az újrakezdesnek szinte lehetetlenül nehéz lehetőségét, ha erre nem lesz a társadalmon belül legalább egy hívő csoport érzékeny, akkor ez a munka teljesen reménytelen.

Mennyire vagy magányos, igényelsz-e és kapsz-e segítséget? Tudunk-e valamiben egyáltalán segíteni?

Már eddig is kaptunk segítséget. Olyan jó amikor egy gyülekezetből eljönnek fiatalok, látnak egy másik világot. Legutóbb éppen a *csömöri* ifjúság volt itt a lelkészükkel. Ez az első lépés ahhoz, hogy egy gyülekezetben az kés egyházunkon belül legyenek emberek, akik megértik ezt az egész problematikát. Hálásak vagyunk azoknak a csoportoknak, akik veszik ezt a bátorságot, hogy ide eljőjenek. S akik ezt a bátorságot veszik, azok megértik, hogy mennyi tapintatra, mennyi jó reménységre, mennyi előítélet-nélküliségre van szükség ahhoz, hogy az egész munka tartalommal teljék meg.

1656

Budapest, Pf. 22

Üdvözlét
Finnországból

„A Missziói Magazint rendszeresen kapom. Köszönöm. Hálás lennék, ha továbbra is olvashatnám a folyóiratot. Egy kicsit több dogmatikai témát szeretnék látni a tartalmas számlájára...”

D. Árpád, Tarnopoly, Ukrajna

Szükségszerű kijózanodásról ír egy olvasónk:

„Olvastam az MM-ben az Ifjúsági találkozóról szóló cikket. Jó lenne elolvasni hozzá a Biblia és Gyülekezet XII/3. számából a Dominus Jesus c. cikket is, hogy az ökumenizmus mámorában úszó testvérek egy kissé kijózanodjanak. Persze, szeretni kell egymást, hiszen az ítéletkor nem az lesz a kérdés, milyen vallású vagy, hanem hogy újjászületél-e?! Jobb lenne evangélizálni az ifjúságot, ahogy egy evangélikus teológus írta is.”

K.L.-né, Dömefföldé

Médiamisszió

„A Missziói Magazin legutóbbi számában olvashattunk az úgynevezett papucs-hívókról, azokról az emberekről, akik mindent: a hírszolgáltatást, szórakozást és ismeretterjesztést, sőt még istentiszteletet is a televíziótól várják és onnan kapják. Mindez annyira része lett az életüknek, hogy a hagyományos templomba járó testvéreiken megdöbbennek. A cikkszerző mégis arról ír, hogy „egyeseknek az egyetlen kapcsolattartási lehetőségük keresztényekkel, gyülekezetekkel a tévés istentisztelet”. Valóban, az ilyen műsorok ötletgazdái és mai megvalósítói ezekre az emberekre gondolva kardoskodnak a televíziós istentiszteletek mellett. Hadd írjam le, hogy egyrészt ez a lehetőség - meglátásom szerint - hatalmas dolog, gondoljunk csak a kereskedelmi televíziók gyakran tartalmatlan műsoraira; másrészt, nem is ez az egyetlen.

Kétségtelen, hogy ma a televízió az első számú tömegtájékoztatási eszköz, elsőségét legfeljebb a hasonlóan audiovizuális, azaz a hangot és képséget egyszerre biztosító internet veszélyezteti. Bár a rádiózás néhány évtizeddel korábban alakult ki és terjedt el, mint a televízió, mégis egy időben még a jövője is kétségesnek látszott. E lap olvasói azonban tudhatják, sőt tapasztalhatják, hogy a rádió ma is sokak társa, és a rádiómisszió létező valóság. Rádiómisszió alatt nem kizárólag az istentisztelet közvetítését kell értenünk, sőt elsősorban nem ezt értjük alatta.

A Missziói Magazin egyik korábbi számában beszámoltam arról, hogy egy magyar kisvárosban működő, napi 24 órában sugárzó kereskedelmi rádióban, a békési Torony Rádióban, naponta jelentkező vallási műsor szól, lassan már két éve. Az Útravalóban protestáns felekezetek tagjai, fiataljai, lelkeszei napi néhány percben szólnak a kora reggel munkájukba, iskolába indulókhöz. Jelezem, rádióknak köztük szerepel teljes istentiszteletek közvetítése. Ez a műfaj kereskedelmi, azaz a hirdetéséből, vagyis az értékesített műsoridőből élő rádiókban még az áhítatoknál is ritkább, szinte bizonyosan párját ritkítja.

Örömmel adok hát hírt arról, hogy istentisztelet közvetítési sorozatunk javában tart. 14 héten át hétfőenként egy-egy gyülekezet templomából vagy imaházából közvetítünk, alkalmanként egy óras időtartamban. A műsor a Torony Rádió ilyen irányban is nyitott vezetősége mellett, a gyülekezetek tagjainak és lelkeszeinek aktív támogatásával valósulhat meg. A programban a római katolikus, a református, az evangélikus, a pünkösdi, a baptista és két adventista felekezet vesz részt.

Nehezen megválaszolható a hatékonyság kérdése. Sajnos nincsen pontos ismeretünk arról, hogy hányan hallgatják a Hítórá, mennyien figyelik és értik, amit hallanak. A műsor kifejezetten missziós célzatú, a hétfőre napjainak délelőttijeit otthonukban töltő emberekhez szól. Erdemes megfigyelni, hogy a misszionálást az egyes felekezetek lelkeszei mennyire eltérően értelmezik, és a rádió adta lehetőségekkel, a hallgatók megszólítására, figyelmük lekötésére, mennyire különbözőképpen élnek.

Természetesen fenyeget a veszély, hogy a hallgató, aki ebben az időpontban jellemzően főző, mosogató, autóját szerelő békés(i) polgár, elveszíti a türelmét és a figyelmét, esetleg a bőséges kínálatból egy másik adót választ. De tudom azt is, hogy műsorunknak vannak törzshallgatói, zömében idős, otthonukból nehezen ki-mozduló keresztények.

Egy könyvből olvastam, miszerint „annak nincs értelme, hogy bárki is fogóval próbálja szétfeszíteni egy virág szirmait. Ez a szerep a napsugár dolga. Ha valaki nem nyílik ki a napsugár-szeretetére hatására, akkor sem szabad erőltetni, mert az erőltetés mindig roncsol”. Ez az idézet elsősorban a „hittérítés” lázában élő keresztény ember személyes kapcsolataira vonatkozhat, de talán a médiamisszióra is értetjük.

Szeretném hinni azt, hogy a rádiós és televíziós istentiszteleti közvetítés nem erőszakosság, hanem egy lehetőség az általunk megismert és szívünkbe fogadott evangélium továbbadására, ami maga a misszió, és ami Jézus Krisztustól kapott parancs.”

Szegfű Katalin

A következő kérdés megválaszolásába szívesen bevonnánk olvasóinkat is:

„Nemrég figyeltem fel egy anglikán misszióra a TV-ben, akik nagyon jó munkát végeznek. Főleg azért nézem, hogy angolul tanuljak, de érdekes, ami ebben a műsorban van, vagyis hogy a prédikátor betegeket gyógyít. Erről beszéltem egy lelkésszel, aki azt mondta, hogy vigyázni kell, mert nem az ige alapján végzik ezt, akik foglalkoznak vele. Tudom, hogy Jézus ma is gyógyít, hiszen nekem is fáj a lábam, de az imádságomat meghallgatta és meggyógyított. De szeretném tudni megkülönböztetni ezeket a gyógyulásokat aszerint, hogy mikor történik Isten akaratából, és szeretnék hallani azokról is, akik nem az Ige alapján gyógyítanak. Kérem, válaszoljanak!”

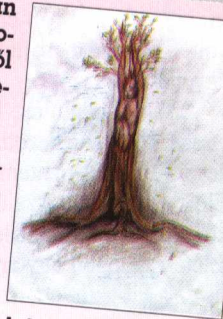
D. Izabella, Erdély

Egy testvérünket az Etióp kincstárnok története ragadta meg, ebből a levélből idézzük:

„A valóság az, hogy a nagy örömet nem lehet elhallgatni. A kincstárnok előtt a fától lehullt, a hittek valóság lett. Mintha kicsérélték volna. Hittem, hogy első dolga az volt, hogy a vele történeteket közölje szeretteivel, családjával. A Jézust hordozó ember élete megbízásokat, feladatokat lyi tisztviselő kapott megbízásokat, és jövedve-ezután is, és igyekezett becsületesen és jókedvből végezni. Igazán alkalmas lett a munkájára. Nyilván tágas missziói mezőre talált hazájában, és bizonyára hamar akadtak munkatársai is, úgyhogy azután nem volt egyedül. Hasznos szolgává lett.”

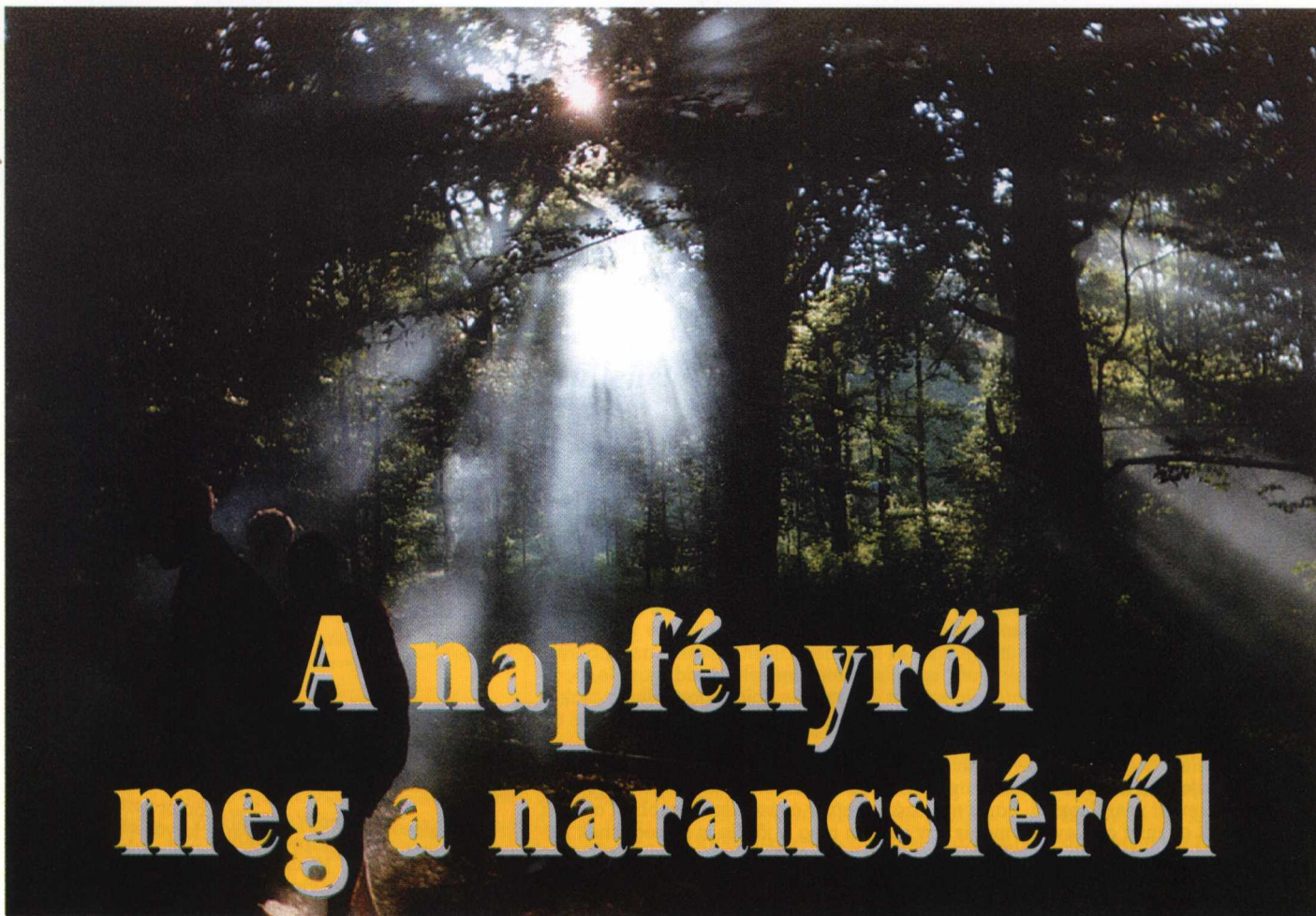
G. Irma, Erdély

Az előző MM 15. oldalán láthattuk ezt a gondolatébresztő képet. Erről olvasóinknak a következők jutottak eszébe:

„Elsőként a Római levél 11. fejezetének hasonlata az olajfáról. A kép szerint e fa csak a törzse felső részén ölt emberi alakot (Krisztus megtestesülése), mégis valahogy az egész fa a Krisztus (Zsid 1,2). Krisztusban, az Egyházban, minden idők választottaiban lesz élővé az egész teremtettség. Másodszor: a hulló levelek azt a régi ideámat idézik fel, hogy az egyes gyülekezeteknek van születése, élete, de halála is. Az Egyház fája örökzöld, de az egyes levelek nem.”

B. Ákos, Zákány

A napfényről meg a narancsléről

„...Azt szeretném leírni, hogy milyen volt a nap a felhők felett, amikor – egészen átfagyva a hosszú esőtől, és a metsző hideg szélről – kiléptünk az útra. Addigra már nagyon hideg volt, csontig átfáztunk, és közben zuhogott és zuhogott, megállás nélkül. Persze csak annyira, hogy még éppen elviselhető volt. Hogy nem hajtott minket egyenesen haza.

Aztán elindultunk. És ahogy lassan lépkedni kezdtünk a vizes földön, felemeltem a fejem. Elöl, a látóhatár szélén, a fák között, a sok-sok szürke felhő felett, ragyogott egy arany csík. És ez a kis szín, ott, az ég alján, olyannak tűnt, mintha a mennybe láthatnánk egy nagyon rövid pillanatra.

A legszebb az volt, hogy egy nagyon szomorú esemény után, ahol ráadásul fizikailag is éreztük: „itt most valami rossz dolog történik velünk!”, hirtelen kiderült az ég. Egy egészen ki-

csi helyen felragyogott valami tiszta és szép. Olyannak tűnt nekem, mintha az egész körülöttem levő világ ezt sugározná felém: a látszat csal, az életnek nincs vége, akármilyen szürke, akárhogy esik, akármi történhet – a világban az igazi rend a napfény, és néha meg is pillantunk valamit az igazi ragyogásából.

Éltem már át máskor is hasonlókat: Cserkésztabori téli regelen, amikor kint ül a köd, és azt hiszed az egész napod el lesz rontva – vannak helyzetek, ahol az időjárás nemcsak szeszélyként befolyásolja a napot –, aztán hirtelen kitisztul az ég, és vidámmá válik minden. És nemcsak vidámmá, de frissé, tisztává és lehetőségekkel telivé.

Talán nem véletlen, hogy ilyen élményt csak azután lehet átélni, ha átélted előtte a rosszat, a kellemetlent, vagy azt, ami fáj.

Ezek a pillanatok ajándékok, melyek hosszú hetekig megőr-

zik aktualitásukat és örömeztetnek. Néha különösen is szükségünk lehet rá, lelkünket felderíteni. Olyan ez, mint télen 100 %-os narancslével erősíteni az ellenálló képességünket.

Ilyenkor, egy-egy ilyen pillanat után tudom átélni és megérezni, mit is jelent, az az elvont dogmatikai gondolat, hogy Isten kinyilatkozta magát a természetben. És ilyenkor tudom megérteni azt is, hogyan lehet az, hogy Őbenne élünk, mozgunk és vagyunk. Ezek a pillanatok azért jelentenek igazán sokat, mert tapasztalást nyújtanak arról, amit – elismerve, vagy elfelejtve – életünk minden napján keresünk: nyomot Istenből. Olyasmit, amire később építhetünk.

Sokszor nem tudtam mit kezdeni az elképzeléssel, amikor Istent a legnagyobbnak, a legszebbnek, minden fogalom abszolútumának nevezték. Holott, azt hiszem egy-egy ilyen szent

pillanat átélése után, nyugodtan mondhatom, Isten van benne ebben a szépségben.

Ugyanígy megtalálom őt a körülöttem élő emberekben is. A legkisebben, aki vizet kapott tőlem, vagy ha nem vizet, hát egy százast az aluljáróban. Ahol a szeretet bujkál a kettőnk közötti viszonyban. És Isten, ahogy jelen volt a szépségben, jelen van a szeretetben is. Ő maga a szeretet.

A történetnek persze még korántsincs vége: Isten egészen személyessé válhat számunkra emberi formájában. Jézusban. Az úrvacsora testvéri közösségében, ahol Krisztus teste, az egyház ünneplő összetartozását.

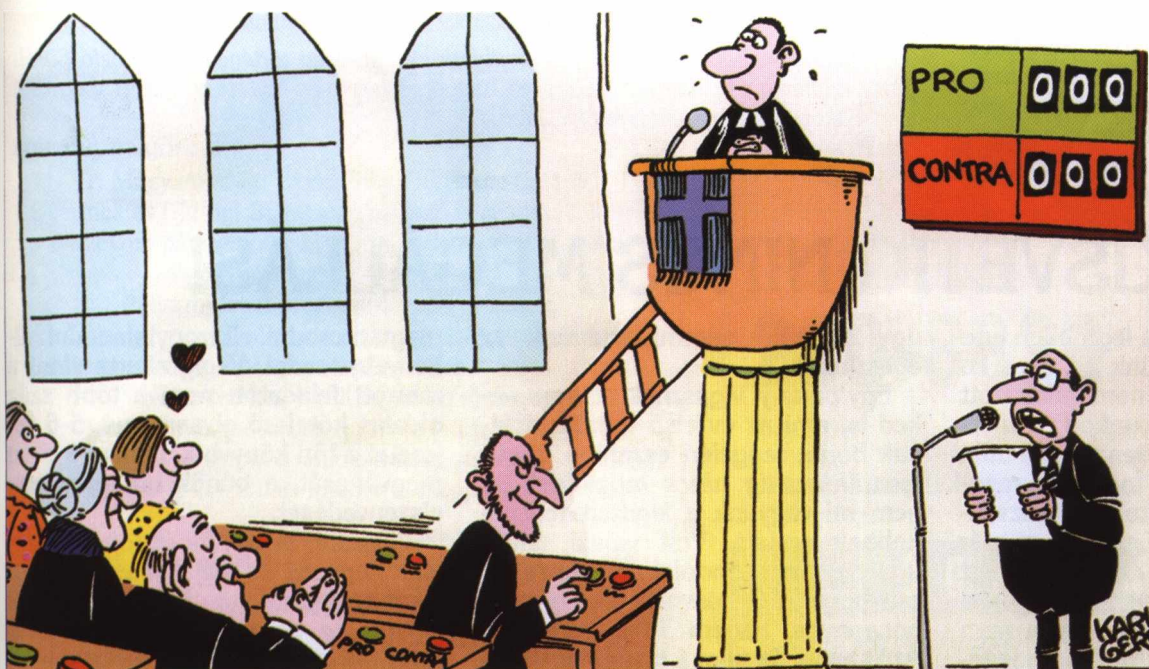
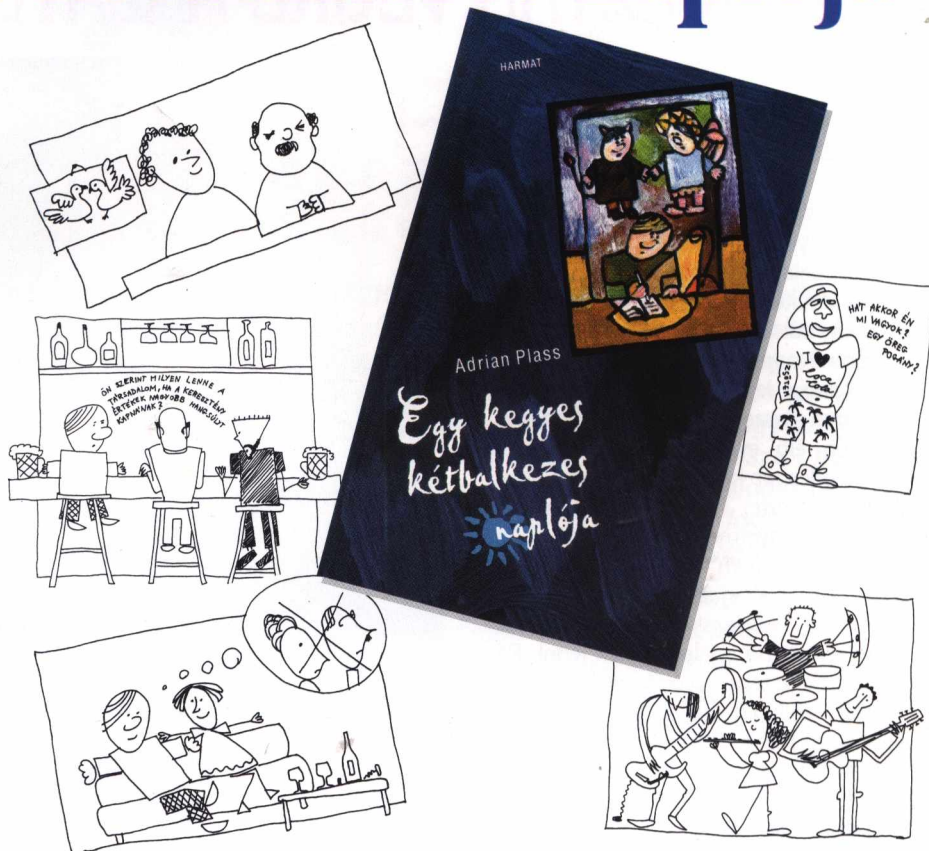
A szürke és esős idő ettől persze még ugyanolyan marad, elrontott dolgainkat sem javítja meg senki helyettünk – mégis: egészen más mindez a szent pillanatok tanúságában...”

Buday Barnabás

Egy kegyes kétbalkezes naplója

Nemrég jelent meg a *Harmat kiadó* gondozásában egy vékony könyvecske. Naplóregény. Találó műfaj, hiszen így még személyesebben szólít meg. A kíváncsi olvasó szemlélője lehet egy keresztény férfi mindennapjainak, apró-cseprő ügyeinek, családi gubancainak, gyülekezeti életének. A műfaj azért is találó, mivel nem csak elpalástolt kíváncsiságunkat elégíthetjük ki (nézz magadba, olvasóm, izgalmas dolog más gondolataiba belekukkantani!), hanem tükröt tart elénk. Szembesülhetünk saját gondolatainkkal is. A szerző sok humorral tárja elénk keresztény életünk hibáit, tükre néha inkább az elvarázsolt kastély tükreirez hasonlít. Görbének, gülli szeműnek látjuk magunkat, és nevetünk. Lehet, hogy azt gondoljuk, ez nem rólam szól, hiszen én nem az elszopogatott gumimacik számából állapítom meg a prédikáció hosszát. Másból. Főhősünk kegyes kétbalkezessége néha már-már abszurd, borzasztóan felnagyított, s az író ezzel éri el célját. Úgy szembesülhetünk egy-két elpalástolt hibánkkal, hogy először kinevetjük azokat. A könyv ezért nem sértő, ezért segíthet jellemünk fejlődésében.

Erős Kinga

„Most szavazhatunk a prédikációról!”

A Németországban megjelenő *IDEA-Spektrum* magazin a fenti rajzot választotta az év karikatúrájának. Lehet, néhányan magunkra ismerünk. Vajon hogyan ülünk a szószék alatt? Élő igére szomjazó lélekkel, vagy zord kritikus zsűritagként? Régi bölcsesség: amilyen edénnyel a forráshoz megyünk, annyit tudunk meríteni belőle. Természetesen ez az elénk tartott tükör nem mentesíti a szószékre lépő igehirdetőt a személyes felelősség alól. Jaj annak, aki kenyér helyett követ ad!

Az év karikatúrája

„MIKOR AZTÁN VÉGRE HAZATÉRT,

**Térdre esve bocsánatot kért.
Apja megcsókolta,
Újra befogadta őt.”**

Az elmúlt novemberben Miskolcon közel 80 gyermek énekelte a Tékozló fiúról szóló példázat énekes változatát, melyből gondolatébresztésül álljon előttünk ez a néhány sor.

Több éve hagyomány, hogy a miskolci gyülekezet lelkipásztorai évente két alkalommal összefogják az egyházmegye területén élő evangélikus gyermekeket egy csendesnap keretében. Nemrég valaki megkérdezte: hogyan tudjuk elérni, hogy ennyi gyermek huzamosabb időn keresztül csendben van? A válaszem: sehogyan. Nem is akarjuk, hogy csendben legyenek. Ez a kifejezés, hogy csendesnap, annyit jelent: Isten jelenlétében lenni, Rá figyelni. Félre tenni az élet másfajta zaját, s belül, lélekben elcsendesedve tölteni egy napot. Hogy külsőleg mennyire nem voltunk csendben, mutatja, hogy az alkalmon Pötty bohóc szolgált közöttünk, aki megismertette Jézusnak a Tékozló fiúról szóló példázatát. Közben énekelünk, játszottunk, vetélkedtünk, rajzoltunk. Bízunk benne, hogy ez az alkalom segített, hogy Jézus a gyermekek szívébe megérkezzen. Talán innen hazaérve még mindig énekelik: Mikor aztán végre hazaért...

Sándor Frigyes

„Egyszer eljött hozzánk Pötty bohóc. Nagyon jól éreztem magam ezen a napon. Izgalmas történetet, mondatot és feladatlapot is adott. Az udvaron játszottunk és fényképet is csináltak rólunk. Azután ebédeltünk és még Bohóc csokit is kaptunk.”

Sándor Anikó

„Először énekelünk, azután meghallgattunk egy szép történetet a tékozló fiúról. Erről kaptunk egy dalt is. Nekem ez nagyon tetszett és költöttem hozzá még egy versszakot... Ez a nap nagyon jól sikerült.”

Gyuris Krisztina

HÚSVÉTIG NINCS MEGÁLLÁS!

Január harmadikán legtöbben erre a gondolatra ébredtünk és ez – ha őszinték vagyunk – nem fakasztott széles mosolyt az arcunkon. A morcos fogmosás, kedvetlen reggeli után mégiscsak el kellett indulni a megszokott úton a megszokott hátizsákkal. Az első óra utáni szünetben már olyan volt minden, mintha nem is lett volna karácsonyi szünet. Túlságosan feldobottak és vidámak ugyan nem voltunk, de beletörődünk a valóságba: 3 kemény hónap következik, egészen húsvétig. Hol van az még! Mennyi szürke, ázós-fázós délután, mennyi gyomorszorító dolgozat, mennyi veszekedés a tesókkal, mosolyszünet a baráttal, barátnővel... Ilyenkor csak az élet szürke színű részletei jutnak eszünkbe, és

úgy érezzük: semmi kedvünk az egészhez.

Egy parányi vigasznak számom nekem is, ami az év első munkanapjának borús reggelén eszembe jutott: *Igen, húsvétig nincs megállás!* De nem mi vagyunk a legszerencsétlenebbek emiatt. Volt valaki, akire ugyanez a gondolat nehezedett, csak hogy az Ő húsvétja nem háromhónapnyira, hanem 33 évnire volt. Az Ő húsvétja nem a tavasz felszabadult örömét kínálta ott a távolban, hanem mérhetetlen szenvedést, csúfolást, ostort, kereszthalált. Mégsem állt meg húsvétig, nem akart megállni, nem akart szünetet tartani, szabadságra menni az Atyának való engedelmesség elől. Miért nem akart? Mert szeretett téged, és nem akart

megtántorodni, elbizonytalanodni, elkényelmesedni. Végig akarta vinni a rábízott feladatot: nem a több száz oldalas kötelező olvasmányt, 5-6 fejezetet a törli könyvből, hanem a világ megváltását, a bűnök büntetésének elszენvedését.

Vigasztal ez egy kicsit téged? Kérlek, hogy te se állj meg húsvétig! Nem arra gondolok, hogy ne maradj otthon, ha beteg vagy, hanem arra, hogy ne csak a jászol Jézuskájáról tudj. Ismerd meg a húsvét Urát, aki feltámadása óta veled jár. Aki, mivel a lehető legnehezebbet elszენvedte, meg tud téged is erősíteni – sőt – bármilyen hihetetlen! – még meg is tud vidámítani, mert a „januári boldogság” kulcsa is nála van.

Gyöngyi néni

IMÁDKOZZUNK!

- hogy az új évszázadban a misszió Urának engedelmes eszközei lehessünk
- hogy a rács mögé kerültek is megismerhessék a krisztusi szabadságot
- hogy a Missziói Magazin határon túli magyar testvéreink között is betölthesse küldetését
- hogy nyelvokonainkhoz is utat találjunk az örömhírről
- hogy az éppen Ázsiából elindult evangélium áthathassa ezt a hatalmas földrészt (India, Kína, stb.)

Mindennap Jézussal

A OLDAL

1. Mindennap Jézussal (19)
2. Vasárnap van (30)
3. A pásztor teregeti (2)
4. Ismerek egy kertet (10)
5. Ne legyen más Istened (23)
6. Jöjj, Jézusunk, hű barátunk (15)
7. Megszámlolta, számon tartja (17)

B OLDAL

1. Dicsőség (5)
2. Betlehemes (32)
3. Pásztoroknak (25)
4. Templomok (Reményik Sándor)

A kazetta a "Mindennap Jézussal..." c. Enköltűzet (származás számok) alapján készült, az Evangélikus Egyház Gyermekbizottságának támogatásával, az Evangélikus Missziói Központ stúdiójában 2000. Adventben.
Technikus: Tagai Péter
Grafika: Török Lajos

gyermekének

Beszeregszék: Györi Csaba (1, 2, 3, 4, 5, 7),
(6) László, (8) Györi Csaba, (9) Györi Csaba,
Rovócsai Tibor, Buzsák, Hild, Rózsa, Sándor,
Földi Ágoston, Székely (10), (11) Rózsa, Csaba,
Kovács, Adorján, Hegedűs,
László, Berta, Németh, Csengey, Péter, Ágoston, Székely,
Török, Ágoston

A KAZETTA MEGRENDELHETŐ SZERKESZTŐSÉGÜNK CÍMÉN.

Missziói pályázat

A Magyarországi Evangélikus Egyház Missziói, Gyermekek és Ifjúsági Bizottsága hasonlóan az elmúlt évhez, összevont pályázatot ír ki az evangélikus gyülekezetek és egyházmegyék támogatására.

Pályázni lehet programok szervezésének, kiadványok megjelentetésének és eszközök beszerzésének a támogatására. A benyújtott pályázatokat a fent említett bizottságok delegált tagjai bírálják el.

A támogatottakat levélben értesítjük, valamint a támogatottak listája az Evangélikus Életben is megjelenik.

A pályázat összege: 3 millió forint

A pályázatok beérkezési határideje: 2000. február 28.

Pályázni csak hiánytalanul kitöltött hivatalos űrlapon lehet, amelyet az Ifjúsági Osztályon lehet kérni telefonon, vagy levélben:

1085 Budapest Üllői út 24. (.: (06-1) 429-20-37

A határidőn túl érkezett pályázatokat nem fogadjuk el.

Abban az esetben, ha a pályázó a kapott összegről nem számol el a megadott határidőn belül, a következő évben nem pályázhat.

A pályázatot gyülekezeti pályamunka esetén a gyülekezeti elnökségnek, egyházmegyei pályamunka esetén az egyházmegyei elnökségnek kell aláírni.

Áldássá lenni a világnak!

Expo

MISSZIÓ 2001

Február 16-18.

A MISSZIÓ EXPO célja, hogy Krisztus testének magyarországi tagjai találkozzanak a különböző területeken munkálkodó misszionáriusokkal, megismertetve ezzel Isten mai tetteit Magyarországon és szerte a világon. Ez segítséget nyújthat abban, hogy az Egyház hogyan lehet még hatékonyabb a missziói parancs betöltésében, azaz miként válhatunk áldássá a világnak. Hisszük, hogy sokan bátorítást fognak kapni a bel-és külmisszióban való aktív részvételre.

A rendezvény helyszíne
a RHEMA Konferencia Központ,
Budapest, VIII. Golgota út 3.
Info-telefon: 06-23/375975
e-mail: EXPO2001@elender.hu

Reménység hangja LELKI S.O.S. Szolgálat

Ezen a budapesti számon három percben hallhatja a

Reménység Hangját,

Isten igéjének vigasztaló, új erőt adó üzenetét. Az Igei üzenet hetenként változik.

A Reménység hangja várja hívását
péntek 15 órától
hétfő 8 óráig
és hétköznapokon
17 órától másnap reggel
8 óráig.

200-8839

Interneten is!

<http://okumene.lutheran.hu>

C O N T E N T S

- MM – Interview with Péter Cseke, Hungarian actor
Mission in the XXI. century – a book
by professor János Pásztor
Mission in the congregations – pastor György Koczor
Church and media by Tamás Fabiny
Review from Transsylvania
Mission in the prisons – interview
with pastor László Bizik
Column for young people and children

INDIAI ÉLETKÉPEK

Felelős szerkesztőnk lapzártakor érkezett haza Indiából, az ottani keresztyének országos hálaadó ünnepségéről. Minderről az MM következő számában olvashatunk majd részletebben. Most csak néhány életképet közlünk útitársa, Per Olof Malk finn missziói igazgató fotóiból.

Negyven új lelkész avatása

Közel kétezres gyülekezet India különböző részeiből

Az imádkozó jövő

Csoportos beszélgetés
(balról a második: Bihar evangélikus püspöke)

Vízfordó asszonyok tarka csokra